

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Forslag til KAml's program : Stillet af KAml's kongresudvalg til kongressen sept.-okt. 1978

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1978

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

**FORSLAG
TIL
KAml's
PROGRAM**

STILLET AF KAml's KONGRESUDVALG
TIL KONGRESSEN SEPT.-OKT. 1978

21. JUL 1978
SMAAENKJÆD

FORORD

Hermed præsenterer KAM-I's Kongresudvalg (i det f. g. KU) hovedparten af sit forslag til nyt program for KAM-I. (KU er nedsat af Centralkomiteen, og består hovedsagelig af CK-medlemmer).

Forslaget henvender sig naturligvis først og fremmest til KAM-I's medlemmer og sympatisører, som udgangspunkt for vores diskussioner om hvilken linje KAM-I skal lægge på kongressen i august/september.

Noget fuldt udviklet program for den socialistiske revolution i Danmark, og en fuldt udviklet strategi og taktik til at lede masserne frem til proletarietets diktatur er her ikke tale om. Lenin har sagt, at »en rigtig revolutionær teori [...] sluttelig kun danner sig i nær forbindelse med den praksis, der udvikles af en virkelig revolutionær bevægelse, en virkelig massebevægelse«. (»Venstre«kommunismen, Tiden 1970, s. 11). Der findes ikke en sådan virkelig revolutionær massebevægelse i Danmark idag, og alene af den grund kan der heller ikke eksistere noget fuldt udviklet program, strategi og taktik.

Men Lenin har også sagt at »teorien skal give svar på de i praksis stillede spørgsmål« (»Hvad er folkevennerne«, udvalgte værker bd. 1). Vi har forsøgt at besvare det brændende spørgsmål som praksis stiller os idag: *Om hvad skal de revolutionære forenes, for at kunne gøre fremskridt i arbejdet med at genrejse et virkeligt kommunistisk arbejderparti i Danmark?* Derfor håber vi naturligvis også, at andre revolutionære organisationer og kammerater vil give deres besyv med, da det kun kan fremme afklaringen af dette spørgsmål.

Det der er brug for idag, er at de revolutionære klart og tydeligt afgrænser sig fra reformismen, revisionismen og de forskellige »venstre«radikale strømninger (»revisionismen fra venstre«, trotskisme, anarkisme, syndikalisme, terrorisme) på alle påtrængende teoretiske, strategiske og taktiske spørgsmål. Denne afgrænsning er forudsætningen for at kunne samles i det revolutionære parti. KU har lavet sit forslag med denne afgrænsning for øje. Ikke sådan at vi på alle spørgsmål, også har nævnt hvori de forskellige højre og »venstre«afvigelser består. Det ville blive en »roman« på 500 sider. Men sådan, at det marxistisk-leninistiske standpunkt er præciseret kort og klart på så mange væsentlige spørgsmål, som vi overhovedet så os i stand til, for at dem der er uenige med os, desto lettere vil kunne præcisere deres opfattelse.

1.

Her er altså ikke tale om noget »diskussionsoplæg« i stil med dem der allerede er udkommet i Arbejderbladet om vores kongres' hovedspørgsmål. Men om *forslag til vedtagelser* på KAM-I's kongres i efteråret. Det betyder naturligvis ikke, at KU ikke er »til at tale med«, ikke er modtagelige for kritik og ændringsforslag. Men det betyder at vores forslag også skal behandles med henblik på enkelte formuleringer, læses med lup, så at sige, for at trække uenighederne op så konkret som muligt, og for at finde de fejl som vi måtte have begået. Forslaget stilles af et flertal i KU. Det betyder imidlertid ikke at der vil komme noget samlet alternativt programforslag, fra nogen af KU's medlemmer. Men de kammerater der var i mindretal ved enkelte afsnit og formuleringer, vil sandsynligvis komme med ændringsforslag. (Hvad hele KU, eller et flertal, naturligvis også kan tænkes at gøre, på baggrund af diskussionerne). Det skal endelig bemærkes, at det ikke var de samme kammerater der var i mindretal ved hvert stridsspørgsmål, og at KU var enige om, at de kammerater der var i mindretal, selv gør rede for deres uenigheder, at det altså ikke skulle trækkes op i dette forord.

Om dispositionen

På CK-møder d. 28.-29. januar, vedtoges en disposition, som KU skulle arbejde efter (en opstramning af CK's oprindelige plan for kongresdokumenterne, se KVDebat nr. 14). Denne opstrammede disposition er ikke udkommet mens dette skrives, men CK pålagde os at gøre rede for evt. yderligere ændringer. Det sker hermed:

1) Vi har undladt at skrive nogen indledning til forslaget. Dels har vi ikke noget at tilføje til det formål som CK oprindeligt lagde frem med sin plan for kongresdiskussionerne (se Arbejderbladet 16/77) dels vil det fremgå af sidste afsnit om KAM-I's nærmeste opgaver (som der desværre først kommer forslag til o. 1. juli) hvad formålet med programmet er, og hvordan det skal bruges.

2) Vi har undladt at beskrive hvad vi generelt forstår ved strategi og taktik (i hvert fald så udførligt som CK's sidste disp. lægger op til). Der var ikke enighed om det i KU. Men et flertal mente, at det var tilstrækkeligt at disse ting er forklaret *konkret* (i afsnittene om klassekræfternes stilling internationalt og nationalt, og i afsnittet om enheds- og folkefrontens taktik). Det er diskussionen af den konkrete udformning af disse ting, der må stå i centrum i de næste 4 måneder op til kongressen, og ikke hvad vi forstår ved strategi og taktik i al almindelighed. Samtidig har alle de kammerater der deltog i vort andet landsmøde i -75 også gennemført studier og diskussioner af strategi og taktik generelt, og burde være i stand til at hjælpe de nye kammerater her. (Vi henviser til

Dokumenter fra 2. landsmøde, res. om »Strategien, taktikken og vore nærmeste opgaver« og til ARBEJDERFORLAGET'S »Stalin om strategi og taktik« og afsnittet om det samme i Stalin »Om Leninismens Grundlag«)

3) På grund af arbejdsdelingen i KU har vi ikke kunnet overholde CK's opdeling af strategien og taktikken internationalt og nationalt. Det har dog ingen praktisk betydning for kongresdiskussionerne, og har måske tværtimod givet en mere jævn og ensartet sproglig fremstilling. (Jvf. i øvrigt indledningen til CK's disp. af 28.-29. januar).

4) Undertegnede (JL og FS) blev sat til at indføre rettelser, redigere og udsende KU's forslag. Ansvarret for afsnittenes rækkefølge og disposition er altså vores. Vi har valgt at placere ET SOCIALISTISK PROGRAM (de revolutionære grundkrav) som et selvstændigt afsnit lige efter redegørelsen for vores teoretiske grundlag og principper - dels for at fremhæve at al vores praksis, og den strategi og taktik der ridses op, er indrettet på at realisere (og yderligere konkretisere) dette program, dels fordi »program« og »strategi og taktik« nu engang er forskellige ting, der også bør holdes adskilt i dispositionen. Regeringsspørgsmålet er placeret som særskilt hovedafsnit under Kap. IV (Taktikken), fordi dette afsnit ikke beskriver noget specielt kampområde, men netop rummer generel vejledning (både taktisk og strategisk) for alle de internationale og nationale områder af klassekampen. Endelig har vi været nødt til at foretage visse omformuleringer i indledningerne til enkelte afsnit, for at få et nogenlunde jævnt forløb.

5) Følgende ting nåede KU ikke at færdigbehandle: Fagligt afsnit (under taktikken) og afsnittet om Kampen for partiet og KAM-I's nærmeste opgaver (der vil blive slået sammen til et afsnit). Der lå ganske vist et forslag til fagligt afsnit. Men her må CK nok gøre selvkritik, fordi det har sat det faglige udvalg til at skrive dette forslag. CK vidste på forhånd, at der var uenighed i fagligt udvalg om grundlæggende spørgsmål, og at man derfor ikke ville kunne lave et kvalificeret forslag til KU. KU var enig om at forkaste fagligt udvalgs forslag, men dets kræfter er ikke spildt, da det gav anledning til en grundig diskussion og afklaring af linjen.

6) pga tidspres nåede KU ikke at behandle den endelige formulering af kap. I (TEORETISK GRUNDLAG OG PRINCIPPER). Den endelige formulering er BM og FS ansvarlig for. (Men KU har naturligvis behandlet dispositionen og hovedindholdet i afsnittet, samt formuleringen af afsnittene om Stalin og Mao).

Den 11. juni afholder KU nyt møde. Her vil vi lægge sidste hånd på fagligt afsnit, boligafsnit og kapitlet om KAM-I's nærmeste opgaver i kampen for partiet. Disse ting skulle udkomme

omkring 1. juli. KU har ikke planer om at skrive forslag til kvindeafsnit, soldaterarbejde, kultur eller andre taktiske delspørgsmål. Hvis ikke der kommer initiativer fra de kammerater der har særlige erfaringer på disse områder, må man altså se i øjnene at kongressen ikke kan vedtage noget her. Skaden behøver imidlertid ikke være så stor, da disse ting kan afklares på emnekonferencer i næste kongresperiode.

Om ændringsforslag

I KAM-I's love er der ingen frist for ændringsforslag. De kan fremsættes på selve kongressen. Man kan spørge hvor heldigt det er, men sådan er det. Men mon ikke alle vil være indstillet på, at ændringsforslag både til program og love, skal være fremsendt i god tid.

Ved formulering af ændringsforslag, er det meget vigtigt, at man laver en klar adskillelse mellem selve ændringsforslaget, og så argumentationen for det. Det vil besværliggøre diskussionerne både før og på kongressen, hvis man fletter sine forslag sammen med argumentation, og polemik.

KU til rådighed.

Vi er klar over at der i vores forslag er en del spørgsmål som er nye for mange, i KAM-I, og nogle som er nye for alle. Derfor har vi efter bedste skøn forsynet nogle af afsnittene med litt. henvisninger. Tiden kan imidlertid være knap nok for mange grundorganisationer. Derfor står KU til rådighed med »ambulant behandling«. Hvis man kører fast i diskussionerne om et afsnit, på grund af usikkerhed om hvad vi mener med det, eller mangler litteratur om emnet, så skriv til os, og vi vil hjælpe hvor vi kan, og hurtigst muligt.

Til slut er der kun at ønske god arbejdslyst og kammeratlig kamp om et teoretisk grundlag og en politik, der kan gøre KAM-I's kommende kongres til et stort skridt fremad mod foreningen af alle revolutionære i et marxistisk-leninistisk parti.

for KU: JL og FS

I. TEORETISK GRUNDLAG OG PRINCIPPER

KAM-l's teoretiske grundlag er marxismen-leninismen.

Marxismen:

Marxismen har tre kilder og bestanddele. Dens kilder var det 19. århundredes tre åndelige hovedstrømninger: Den tyske filosofi, den engelske politiske økonomi og den franske utopiske socialisme.

Igennem en teoretisk bearbejdning og et afgørende brud med disse lærer, skabte Marx/Engels en helstøbt og videnskabelig verdensanskuelse: Den dialektiske og historiske materialisme, og den videnskabelige socialisme, som henholdsvis teori og program for arbejderbevægelsen.

Marxismens tre kilder er samtidig bestanddele af den:

1. Filosofi

Den dialektiske og historiske materialisme.

Marxismens filosofi er materialistisk, fordi den i løsningen af det filosofiske grundspørgsmål går ud fra materien, væren som det primære og bevidstheden som det sekundære. Den anerkender verdens materielle beskaffenhed og dens erkendelighed, den betragter verden sådan, som den er i virkeligheden. Den marxistiske filosofi er dialektisk, fordi den betragter den materielle verden i stadig bevægelse, udvikling og fornyelse.

Den dialektiske materialisme er en videnskab der påviser de almene dialektiske love for verden, vejene til at erkende og dermed at ændre den.

Den historiske materialisme er udvidelsen af den dialektiske materialismes principper til studiet af samfundet og dets historie.

Ved hjælp af den historiske materialisme viste Marx/Engels hvorledes, der af den ene form for samfundsliv opstår en anden og højere form, hvordan den ene produktionsmåde afløser den anden: urkommunisme, slaveri, feudalisme, kapitalisme, socialisme og kommunisme.

De påviste, at nøjagtig ligesom menneskets erkendelse er betinget af materien, således genspejler menneskets samfundsmæssige erkendelse samfundets økonomiske natur.

Den historiske materialisme er videnskaben om de mest almene love for samfundslivet.

2. Den politiske økonomi.

Den politiske økonomi beskæftiger sig med grundlaget, den økonomiske struktur på hvilken den politiske overbygning rejser sig.

Hovedindholdet i Marx' lære, er netop hans politiske økonomi. I 'Kapitalen', Marx' hoved-

værk, afdækker han det kapitalistiske samfunds økonomiske bevægelseslove, og bevæbner hermed arbejderklassen med visheden om arbejdets uundgåelige sejr over kapitalen.

3. Den videnskabelige socialisme.

I modsætning til de utopiske socialister, der hverken evner at klarlægge hvad lønslaveriet under kapitalismen indebar, eller at afdække lovene for kapitalismens udvikling eller at finde den sociale kraft, der var i stand til at skabe et socialistisk samfund, så forstod Marx/Engels at grundlaget for og drivkraften i al samfundsudvikling var klassekampen.

Marx/Engels lagde grunden til læren om klassekampen og læren om hvordan klasser optræder i deres kamp om magten i samfundet.

En lære, som under ét samlende hele kaldes marxismens politiske strategi og taktik.

Allerede i Marx' og Engels' videnskabelige socialisme findes den grundlæggende teori og de principper som enhver kommunist lige siden har bygget på:

- At kommunismen er vort historiske mål.

- At arbejderklassen er den eneste konsekvente revolutionære klasse, som befrier sig selv, ved at befri hele menneskeheden for det menneskes udbytning og undertrykkelse af det andet.

- At staten i overgangsperioden mellem kapitalisme og kommunisme, ikke kan være andet end proletarietets revolutionære diktatur, oprettet og opretholdt af en bevæbnet arbejderklasse.

- At arbejderklassen må slutte sig sammen i sit eget uafhængige parti, der betjener sig af aktionsenhedens metode, alliancer med andre klasser, lag og nationer, samt udnytter modsætningerne i fjendens lejr, for at nå sine mål.

- At klassekampen er national i sin form, men international i sit indhold.

Leninismen:

Hvor Marx og Engels slap trådte Lenin til.

Leninismen er marxismen i imperialismens og den proletariske revolutions epoke.

Leninismen er den proletariske revolutions teori og taktik i almindelighed, det proletariske diktators teori og taktik i særdeleshed.

Lenins vigtigste bidrag til marxismens videreudvikling er:

1) Teorien om *imperialismen*, som kapitalismens sidste og højeste stadium, (døende, riddende og snyltende kapitalisme), som *statsmonopolistisk* kapitalisme, hvor statsmagten smelter mere og mere intimt sammen med og underordnes finanskapitalen (hvad der ikke ændrer dens grundlæggende karakter som redskab for hele borgerskabet over for arbejderklassen). Han påviste, at den statsmonopolistiske kapitalisme er den mest fuldstændige materielle forberedelse til socialismen, dens *forård*, det trin på den historiske stige, som *uden mellemtrin*

efterfølges af socialismen. Men han påviste også, at imperialismen betyder krig og politisk reaktion, verdens opdeling mellem en håndfuld imperialistiske stormagter, og disses undertrykkelse og udbytning af det store flertal af jordens befolkning.

2) På baggrund heraf slog han fast at *den socialistiske verdensrevolutions epoke* var indtrådt, at socialismens sejr i et enkelt land er mulig som følge af kapitalismens ujævne udvikling, at revolutionen vil sejre først i de led, hvor den imperialistiske kæde er svagest.

3) Som følge heraf må kommunisterne ikke anlegge en snæver national synsvinkel, men udvikle en *international strategi og taktik*, der bygger på en analyse af *alle* klassers, lags og nationers stilling. Han slog fast at den generelle strategiske plan for verdensrevolutionen er, at gennemføre maximum af det som kan virkelig gøres i ens eget land, for at udvikle, støtte og vække revolutionen til live i alle lande, at de nationale befrielsesbevægelser kamp mod imperialismen er en uadskillelig del af den proletariske verdensrevolution, og at arbejderklassens vigtigste forbundsfæller er verdens millioner af fattige bønder.

4) Gennem sin ledelse af den russiske oktoberrevolution konkretiserede han Marx' og Engels' almene teori om proletariatets diktatur. Han påviste at proletariatets diktatur hviler på forbundet mellem arbejderklassen og flertallet af den arbejdende befolkning, at *sovjetmagten* er formen for den nye stat.

5) Han påviste at betingelsen for sejr over kapitalen er et *revolutionært parti*, der udgør arbejderklassens fortrup og som samtidig er en uadskillelig del af klassen, et parti hvis opgave det er at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen, det vil sige forvandle den spontane modstand mod kapitalisterne og regeringen til en bevidst kamp for socialismen.

En opgave som det selvfølgelig kun kan løse hvis det selv er bærer af den revolutionære teori og behersker alle kampformer, legale som illegale, parlamentariske som udenomsparlamentariske, fredelige såvel som voldelige.

Partiet må ledes efter den *demokratiske centralisme*, hvor der er fri og åben kamp om teorien og taktikken, men hvor mindretallet indordner sig under flertallet og lavere instanser indordner sig højere instanser.

6) I alle spørgsmål: partiopbygning, kampen for reformer under kapitalismen, i selve magtovertagelsen, og under opbygningen af socialismen, fremhævede han *arbejderklassens og dens partis ledende rolle*.

Han slog fast, at for at sejre, må proletariatet og dets parti vinde flertallet af befolkningen over på sin side. Men han påviste højreopportunisternes teori om at arbejderklassen først må

gribe magten, når den har vundet flertallet ved et parlamentsvalg. Betingelsen for at vinde flertallet af den arbejdende befolkning, er netop at arbejderklassen griber magten, og begynder gennemførelsen af den arbejdende befolknings krav på udbytternes bekostning. Men over for 'venstre'opportunisten og eventyrpolitikere slog han fast, at det kun kan ske bredt på baggrund af et revolutionært opsving blandt masserne, og at arbejderklassen inden for timer, dage og uger formår at overbevise den arbejdende befolknings flertal om at den virkelig vil forsvare deres interesser.

7) Han påviste sammenhængen mellem opportunismen og imperialismen, og at 'kampen mod imperialismen er, når denne kamp ikke er uadskillelig forbundet med kampen mod opportunismen, en hul frase eller et bedrag'.

Udover ledelsen af den russiske oktoberrevolution, er grundlæggelsen af den Kommunistiske (3.) Internationale, hans største praktiske indsats. Det skete i kamp mod 2. Internationales ledere, der reviderede marxismen, og gik over på deres eget borgerskabs side i den imperialistiske 1. verdenskrig. Og i kamp mod 'venstre'kommunistiske elementer inden for 3. Internationale, udviklede han *enhedsfrontens taktik* som metoden til at vinde arbejderklassens flertal for kommunismen, han påviste konkret at 'bolsjevismen er mønster på en taktik for alle'.

Stalin

Stalin regner vi for en stor marxist-leninist, fordi han stod i spidsen for den første socialistiske stat i historien.

Under hans og SUKPs ledelse gennemførtes den socialistiske industrialisering og kollektivisering. Stalin må ligeledes tilskrives en stor del af æren for sejren i den anti-fascistiske krig.

Men Stalin og partiet begik en række fejl under socialismens opbygning, der indirekte lettede de borgerlige kræfters hurtige genrejning af kapitalismen under Krustjovs ledelse.

Den kommunistiske bevægelse har meget at takke Stalin for, han var i hovedsagen en stor marxist-leninist. Men spørgsmålet om Stalin og socialismens opbygning og erfaringerne fra Komintern, må studeres af enhver alvorligt arbejdende kommunist, for at klarlægge de gode og dårlige erfaringer fra denne periode.

Mao Tsetung

Siden vores sidste landsmøde er en af vor tids største marxist-leninister, Mao Tsetung død. Han stod i spidsen for KKP, som ledede det kinesiske folks sejrige kamp mod imperialismen og opbygningen af socialismen i verdens mest folkerige land.

Han videreudviklede teorien om klassekampens fortsættelse under proletariatets diktatur, slog fast at klassekampens hovedmodsigelse

under socialismen stadig er modsætningen mellem arbejderklasse og borgerskab. Han videreudviklede teorien om *kulturrevolutionen*, som metoden til at forhindre genrejsning af kapitalismen, og partiets udartning i borgerlig retning. Han gjorde marxismens filosofi tilgængelig for masserne. Han viste de undertrykte nationer den konkrete metode til deres befrielse, gennem udviklingen af *folkekrigens strategi og taktik*. Sammen med Albanis Enver Hoxha og det albanske Arbejdets Parti, gik Mao og KKP til kamp mod den moderne revisionisme med Krustjov og Tito i spidsen. Mao påviste at Krustjov og hans klike genrejste kapitalismen i Sovjetunionen, at Sovjet udviklede sig til en socialimperialistisk supermagt. På alle disse punkter har Mao bidraget til marxismen-leninismen.

Derimod kan vi ikke betragte hans opfattelse af Sovjet som 'et fascistisk diktatur af Hitlertypen', eller den udenrigspolitiske linie som Kina er slået ind på de seneste år (med 'tre verdens'-teorien som grundlag) under bl.a. Maos ledelse, som bidrag til marxismen-leninismen.

Marxismen-leninismen er en vejledning til handling

For at sejre i kampen for kommunismen, må den danske arbejderklasse og dens parti bevæbne sig med marxismen-leninismen.

Ingen proletarisk revolution har sejret, eller kan sejre uden at den ledes af et parti der bygger på marxismen-leninismen.

Marxismen-leninismen er ikke kun principper, den er først og fremmest en vejledning til handling, som vi må tilpasse de konkrete forhold, uden at forråde den revolutionære kerne.

Til udviklingen af vores teori for den socialistiske revolution i Danmark, har vi i marxismen-leninismen et skatkammer af erfaringer, opsummeret af en række store revolutionære. Men selv de største revolutionære har deres begrænsninger, marxismen-leninismen er ikke et skema, der giver svar på alle spørgsmål, men en videnskab der selv er underlagt dialektikkens love. Med en rigtig forståelse af dette kan vi blive i stand til at udarbejde et program og en rigtig politik der bygger på en korrekt forståelse af den objektive virkelighed.

(litteratur til dette afsnit: se PB's artikel i et kommende nr. af *Kampens Vej Debat*, hvor et af afsnittene behandler vort teoretiske grundlag, med en tilhørende litteraturliste).

II. SOCIALISTISK PROGRAM (REVOLUTIONÆRE GRUNDKRAV)

Vort historiske mål er *kommunismen*: Det klasseløse samfund, hvor menneskets udbytning af mennesket er ophævet, hvor klassekampen er ophørt og hvor statsmagten - redskabet for den ene classes undertrykkelse af den anden - som følge heraf er døet bort. Det kommunistiske samfund er samfundet hvor enhver yder efter evne og nyder efter behov.

Mellem kapitalismen og kommunismen ligger en lang historisk overgangsperiode: *socialismen*, eller 'kommunismens første fase'. Dette samfund bærer endnu mærkerne af det kapitalistiske samfund, hvorfra det er opstået. Klassekampen fortsætter, og i denne overgangsperiode kan staten derfor ikke være andet end proletarietets revolutionære diktatur. Under socialismen gælder princippet: Enhver yder efter evne, og modtager i forhold til sin indsats.

Denne overgangsperiode er den *socialistiske verdensrevolutions epoke*, som indledtes med Oktoberrevolutionens sejr i Rusland i 1917. At revolutionen led midlertidigt tilbageslag med kapitalismens genrejsning i Sovjet, og næsten alle østeuropæiske lande, og kan lide yderligere tilbageslag, ændrer ikke, at vi befinder os i den historiske epoke med proletariske og nationale befrielsesrevolutioner, med imperialismens sammenbrud, og socialismens sejr i verdensmålestok. Hovedmodsigelsen i denne epoke er den internationale modsigelse mellem kapital og arbejde, mellem kapitalisme og socialisme.

I verdensrevolutionens epoke har kommunister følgende strategiske mål, hvis opnåelse er betingelsen for oprettelsen og befæstelsen af proletarietets verdensdiktatur:

- At vinde arbejderklassens flertal for kommunismen.

- At oprette kæmpforbundet mellem arbejderklassen og det overvældende flertal af den arbejdende befolkning.

- At oprette kæmpforbundet mellem arbejderklassen i de imperialistiske og socialimperialistiske lande, og de undertrykte nationer.

De danske kommunisters strategiske hovedopgave er at vinde den danske arbejderklasses flertal for kommunismen, for iværksættelsen af følgende program:

Danmark er et imperialistisk land, omend det hører til de mindre betydende og altid har orienteret sig efter den ene eller den anden imperialistiske stormagt.

Det betyder at kommunisternes opgave er at forberede den danske arbejderklasse til en *socialistisk revolution*. Kun gennem arbejderklassens magtovertagelse, og samfundets overtagelse af samtlige produktionsmidler, udviklingen af en socialistisk planøkonomi, kan den arbejdende befolknings materielle, politiske og kulturelle interesser sikres. Men forudsætningen er at arbejderklassen med væbnet magt styrer borgerskabet, det vil sige knuser dets statsmagt og opretter sin egen: proletarietets diktatur. Kun proletarietets diktatur kan opbygge socialismen. Dette er kernepunktet i den videnskabelige socialisme, og grundlaget for følgende grove rids af et program for den socialistiske revolution i Danmark:

Den nye statsmagt

1) Opløsning af den borgerlige voldsmagt: politi, militær, efterretningsvæsen, hjemmeværn - deres erstatning med den bevæbnede arbejderklasse, organiseret i folkehær og arbejdermiliser.

2) Ophævelse af parlamentarismen, med dens adskillelse mellem lovgivende og udøvende magt, og dens privilegier til de »folkevalgte«. Bibeholdelse af repræsentativt demokrati, men revolutionens folkevalgte skal selv føre deres love ud i livet, selv kontrollere virkningerne af dem, selv stå direkte til ansvar over for dem der har valgt dem. Parlamentarismens erstattelse med *arbejderråd* - lokalt og på landsplan - der støtter sig på arbejderklassens andre masseorganisationer. Den revolutionære regering er direkte ansvarlig over for arbejderrådene. Alle embedsmænd, dommere, officerer osv. skal vælges, være umiddelbart afsettelige og ikke modtage mere i løn end en arbejder.

Arbejderkontrol med al produktion, handel, pengevæsen, samfærdsel og kommunikationsmidler.

Revolutionære grundkrav

Kun en sådan statsmagt kan gennemføre følgende revolutionære grundkrav:

1) Konfiskering (ekspropriation uden erstatning) af al storproduktion, samfærdselsmidler og kommunikationsmidler, og deres overdragelse til arbejderrådenes ledelse og administration efter en samlet plan.

2) Konfiskering af alle større jordbesiddelser og deres umiddelbare overførelse til arbejderrådene, som statsbrug. Nationalisering af al jord (brugsretten til husmænd og mindre landmænd, forbud mod køb og salg af jord og fast ejendom).

3) Konfiskering af alle banker og deres centralisering i én statsbank. Konfiskering af det samlede guldforråd, værdipapirer osv. Afvikling af al indkomstsat. Ophævelse af arveretten. Statsligt monopol på udenrigshandelen og annullering af statsgæld som skyldes inden- eller udenlandske kapitalister. Handel med andre lande på lige fod og til gensidig fordel. Reel løsrivelse og uafhængighed fra kapitalistiske handelsblokke, det være sig EF, eller Comecon.

4) Indførelse af almindelig arbejdspligt efter parolen: »Den der ikke vil arbejde skal heller ikke have noget at spise«. Gradvis forkortelse af arbejdstiden til højst 6 timer å 5 dage. Fri strejkeret.

5) Gratis lægehjælp, hospitals og plejehjemsophold. Fuld dækning for tabt arbejds løn ved sygdom, graviditet og barsel.

6) Kvindens ligestilling, i loven, i det politiske liv, på arbejde og i hjemmet. Samfundets gradvise overtagelse af alle børns opdragelse fra vuggestue til højere læreanstalt, oprettelse af institutioner, der gradvis kan afløse det huslige arbejde (offentlige køkkener, vaskerier osv).

7) Konfiskation af store boligejendomme. Arbejderrådernes forvaltning af hele boligmassen (ex: arbejdernes indflytning i borgerskabets ejendomme og store lejligheder). Iværksættelse af omfattende boligbyggeri.

8) Anerkendelse af alle nationers ret til selvbestemmelse, ophævelse af alle imperialistiske bånd til Færøerne og Grønland. Broderlig og betingelsesløs bistand til udviklingen af deres nationale økonomi og kultur. Ophævelse og uafhængighed af alle militære pagter med imperialistiske lande eller blokke, det være sig NATO eller Warszawapagt. I stedet forbund med socialistiske og fredelige lande. Udenrigspolitik i overensstemmelse med de »fem principper for fredelig sameksistens«.

9) Forbud mod kontrarevolutionære partier, organisationer og pressemedier. Streng straffe til kapitalister og andre der modarbejder arbejdsrådenes og arbejderkontrollens forskrifter.

Dette program er ikke kun i arbejderklassens interesse, men i *hele* den arbejdende befolknings interesse. Der vil ikke blive tale om konfiskation af småborgerskabet, de små vareproducenter. Også deres produktion og ejendom skal efterhånden socialiseres, men det vil ske gennem tålmodig overtalelse, ved forskellige kooperative overgangsformer, og sidst men ikke mindst, ved den socialistiske storproduktions eksempelvis magt. Dette program kan da også kun gennemføres under arbejderklassens ledelse, i et forbund med det arbejdende flertal af befolkningen.

Uforsonlige fjender af dette program er borgerskabet, og samtlige politiske partier fra FRP til og med DKP. Uanset de store forskelle der er mellem disse partier, så står de alle for modstand mod proletariets diktatur, og opslutning om den borgerlige stat, og den private ejendomsret til produktionsmidlerne.

Litteratur

Lenin: Imperialismen som kapitalismens højeste stadium (Udv. værker bd. 6)

Den truende katastrofe (Udv. værker bd. 7, især s. 167)

Staten og Revolutionen (især forord, s. 58-59 og s. 90 i Gyldendals Uglebog)

Udv. Værker bd. 9 især Dekret om arbejderkontrol, Dekret om jord, Dekret om folkehusholdningens socialisering.

Marx-Engels: Det kommunistiske manifest, især kap. II

Kominterns Program 1928, kap. IV.

III. KLASSEKRÆFTERNE

Ved hjælp af klasseanalysen skelner vi virkelige venner fra virkelige fjender. Klasserne bestemmes grundlæggende ud fra deres forhold til produktionsmidlerne, men også ved deres rolle i den samfundsmæssige organisering af arbejdet, og derfor også ved de måder hvorpå de får, og det omfang hvori de får part i samfundsrigdommen, i den af arbejderklassen skabte merværdi.

Idag drives udviklingen frem af følgende grundlæggende modsigelser:

- Modsigelsen mellem de undertrykte nationer på den ene side, og imperialismen og socialimperialismen på den anden side.
- Modsigelsen mellem proletariatet og borgerskabet i de kapitalistiske og revisionistiske lande.
- Modsigelsen mellem imperialistiske og socialimperialistiske lande og blandt disse lande.
- Modsigelsen mellem socialistiske lande på den ene side og imperialistiske og socialimperialistiske lande på den anden side.

A. INTERNATIONALT

1. Krigens og imperialismens kræfter

Verdens folk står idag overfor to hovedfjender - supermagterne USA og Sovjetunionen, hvis indbyrdes kamp og rivalisering om overherredømmet i verden udgør den alvorligste hindring for folkenes stræben efter verdensfred, national befrielse og socialisme.

Imperialisme betyder krig. De imperialistiske magters og blokkes indbyrdes kamp om markeder, råvarer og indflydelsesområder er en lovmeessighed, og når denne kamp ikke længere kan føres med fredelige midler, betænker de sig ikke på at starte imperialistiske omfordelingskrige. To gange i dette århundrede har verdens folk måttet betale dyrt i menneskeliv og lidelser som følge heraf.

At nogle stormagter kappes om overherredømmet i verden på grundlag af deres respektive økonomiske, politiske og militære magt - det er et grundlæggende kendetegn ved imperialismen. Og idag ser vi, at to stormagter - vi kalder dem supermagter - har distanceret sig fra den øvrige imperialistiske verdens stormagter.

USA og Sovjet (Sovjet dog især *militært*) er de to 'giganter' i verden idag. Deres kappestrid - rivalisering - vil nødvendigvis før eller siden føre til en *ny verdenskrig, med mindre* folkene forinden rejser sig til revolution og knuser det imperialistiske system.

Begge supermagter er mulige krigsanstiftere. Men det ændrer ikke ved, at en krig mellem dem vil blive en imperialistisk omfordelingskrig - uanset hvilken magt, der udløser den -, og at hovedfjenden for folket i hvert enkelt krigsførende land derfor bliver deres 'eget' imperialistiske borgerskab.

Men een ting er at fastslå, at verdens folk har to hovedfjender, USA og Sovjet. Noget andet er at fastslå det mere præcise styrkeforhold mellem de to supermagter indbyrdes, for dermed også at kunne besvare spørgsmålet: hvilken af de to hovedfjender er *farligst* for folket i et givet land på det givne tidspunkt? Det kræver en konkret analyse af hver enkelt supermagt.

2. USA-imperialismen

I begyndelsen og midten af 70'erne var USA-imperialismen ramt af en række vanskeligheder: nederlaget i Indokina, dollarkrisen, Watergate-skandalen. Både militært, økonomisk og politisk var USA i en kriseagtig tilstand, som man ikke havde kendt til siden anden verdenskrig. Men Carter-administrationen synes stærkt indstillet på - med en delvis ny taktik - at genoprette og udvide USA-imperialismens positioner. Carters »moralske« udenrigspolitik er en fortsættelse af den kolde krigs anti-kommunistiske felttog: kampagnen for »menneskerettighederne« er den ideologiske retfærdiggørelse af USAs imperialistiske politik: at sikre sig og udvide amerikansk indflydelse økonomisk, politisk og militært, først og fremmest i konkurrence med den sovjetiske supermagt.

Hertil kommer USAs stigende satsning på at udvikle 'under-imperialistmagter' rundt om i verden, som skal gøre det beskidte arbejde for USA, uden at USA selv behøver at gribe direkte ind. Eksempler er Israel, Iran, Brasilien og Indonesien.

I Afrika ser vi Carter-regeringens 'bløde landings'-taktik i dens afstandtagen fra åbenlyse ny-kolonialistiske løsninger, som helt mangler lokal folkelig opbakning, til fordel for tilsyneladende mere sikre, progressive styre, som har bredere støtte i befolkningen, og som USA-imperialismen satser på at kunne dominere økonomisk og politisk på længere sigt. Dette er i dag udpræget situationen i Zimbabwe, men også i Namibia.

Militært er USA i disse år ved at udvikle en lang række nye, revolutionerende våbentyper og -systemer, som påny vil give USA et stort forspring i forhold til Sovjet, som ellers i de se-

nere år gennem sin enorme oprustning er kommet op i nærheden af USA. USA-imperialismen bevarer således sin klare førsteplads i verden i militær og militærteknologisk henseende. Den amerikanske rustningsindustri blomstrer som aldrig før. Og USAs partnere i *NATO-alliancen* nyder »godt« af det, jvf. f.eks. F-16-flyene. I det hele taget sætter Carter-administrationen klart på en styrkelse af NATO og af de militære bånd mellem USA og Vesteuropa.

Også i økonomisk og civil-teknologisk henseende indtager USA stadig en suveræn førsteplads i verden. Gennem sit net af multi-nationale selskaber overalt i den vestlige verden (og i Sovjet og Østeuropa), gennem sin reelle kontrol med en række økonomiske verdensorganisationer og sin kontrol med den mest avancerede teknologi har USA stadig et solidt greb om den kapitalistiske verdens økonomi.

Men USAs forsøg på, efter svækkelserne i begyndelsen og midten af 70'erne, påny at indtage den helt suveræne førsteplads blandt verdens imperialistmagter sker på et tidspunkt, hvor nye og modsatrettede tendenser i verdenssituationen vokser sig stadigt stærkere. Dels den sovjetiske supermagts øgede styrke, dels - og ikke mindst - de undertrykte nationer og folks kamp, som indtager en stadig stærkere position som selvstændig kraft i verdenspolitikken.

De objektive betingelser og begrænsninger for USAs fortsatte imperialistiske ekspansion er altså afgørende anderledes end for blot en halv snes år siden. Dette gør det berettiget at konkludere, at USA er en supermagt, som *har* 'kulmineret', set i historisk perspektiv. Men det betyder på ingen måde, at USA-imperialismen er blevet mindre farlig eller mindre aggressiv. Tværtimod - jo mere trængt, USA-imperialismen bliver, jo mere desperate handlinger kan den gribe til.

3. Sovjetunionen

Sovjetunionen - verdens første socialistiske stat - er idag en kapitalistisk og imperialistisk stat af en speciel type. Arbejderklassen og det øvrige arbejdende folk udbyttes og undertrykkes af det nye bureaukrat-borgerskab, som ikke engang tillader befolkningen de mest grundlæggende demokratiske rettigheder, som strejkeret, organisations-, demonstrations- og ytringsfrihed.

Formelt set er den private ejendomsret til de vigtigste produktionsmidler afskaffet, og formelt set er der planøkonomi. Men i praksis er det et privilegeret lag af statsbureaukrater, der administrerer og råder over produktionsmidlerne og tilrettelægger produktionen (planen) efter egne klasseinteresser. De udgør det nye sovjet-borgerskab.

Men Sovjets socialistiske fortid betyder, at dets økonomi og samfundsstruktur adskiller sig fra de vestlige kapitalistiske landes på en række

punkter. *Staten* spiller en betydelig større rolle i reguleringen af økonomien i Sovjet, end den gør i vesten. Især sværindustrien og *rustningsindustrien* er i høj grad centraliseret og kontrolleret direkte af det statsbureaukratiske borgerskab.

Videre har det sovjetiske borgerskab ikke vovet at fjerne *alle* de sociale velfærdsordninger m.v., som indførtes under socialismens opbygning. På nogle punkter er f.eks. arbejderbeskyttelsen bedre udbygget i Sovjet end i vesten.

En fjernelse af disse ting ville utvivlsomt blive mødt med hård modstand fra arbejderklassens side, det ville betyde en skærpet klassekamp. Disse ordninger er altså et slags *materielt* element i den *ideologiske* retfærdiggørelse, i marxismen-leninismens navn, som Sovjet-borgerskabet indhyller sit diktatur i.

Alene den omstændighed, at det er den *ideologiske* (og ikke den fysiske, voldelige) undertrykkelse, der er *hovedsiden* i dagens Sovjet, gør, at Sovjet ikke kan betegnes som et fascistisk diktatur af en eller anden type. Den klassiske definition af fascismen - som finanskapitalets åbne, terroristiske diktatur - må fastholdes. Og da der i dagens Sovjet hverken findes en finanskapital af gængs, 'vestlig' type, eller bander, der fysisk terroriserer den arbejdende befolkning, er fascisme-betegnelsen uanvendelig her.

Hertil kommer, at for at kunne opretholde illusionerne om det »blomstrende sovjet-demokrati« blandt masserne er magthaverne nødt til at tillade visse former for kritik og opposition, blot de holder sig indenfor *systemets* rammer.

Sovjetunionen er et statskapitalistisk samfund, hvis socialistiske fortid gør, at det har en række særtræk, som adskiller det fra *såvel* de traditionelle vestlige, kapitalistiske borgerlige demokratier *som* fra de traditionelle fascistiske diktaturer.

Men kapitalistisk er Sovjet, og i imperialismens tidsalder er det ikke muligt at forestille sig et højtudviklet kapitalistisk land, der ikke også er *imperialistisk*. Således også Sovjet, men igen *adskiller* den sovjetiske *social-imperialisme* (socialistisk i ord, imperialistisk i gerning) sig fra den traditionelle imperialisme.

Sovjets økonomiske styrke og indflydelse uden for egne grænser kan (når bortses fra Østeuropa) langt fra måle sig med USAs. Den sovjetiske 'u-landshjælp', kapitaleksport, er af langt mindre omfang end USAs, selv om de sovjetiske 'blandede selskaber' spiller en voksende rolle i en del lande i den såkaldte »tredie verden«. Sovjet-magthaverne søger at kompensere den økonomiske tilbageslæthed ved at sætte på *militær* styrke. Hær, luftvåben og især flåde er i de senere år blevet udbygget i et rekordtempo.

som klart overskrider Sovjets egne forsvars- og sikkerhedsbehov. På den anden side betyder Sovjets *teknologiske tilbagestående* i forhold til især USA, at sidstnævnte bevarer sit militære og militært teknologiske forspring.

Politisk giver Sovjets fortid og prestige som socialistisk stat såvel muligheder som begrænsninger for den sovjetiske supermagtspolitik. Mulighederne ligger i at vinde indflydelse i (og over) progressive stater og (befrielses)bevægelser - som det f.eks. skete med MPLA i Angola. Begrænsningerne er samtidig, at Sovjet ikke så åbenlyst som f.eks. USA kan gribe ind i andre lande på reaktionens side.

Sovjets imperialistiske ambitioner har medført, at samfundøkonomien i stigende grad *militariseres*. Det sker på bekostning af forbrugsvarerindustrien og fødevarerproduktionen, jvf. den permanente landbrugskrise, enorme kornimport osv. Afhængigheden af vestlige lån og kreditter og teknologi er ligeledes voksende - og endda efter en brat stigende kurve.

Alt i alt må dagens Sovjetunionen betegnes som en supermagt, som, trods alvorlige indre svagheder (især økonomisk-teknologisk), er på langsom vej opad. Sovjet formår i stigende grad at udfordre sin amerikanske supermagts-kollega, omend det stort set kun er på det militære og magtpolitiske plan. Sovjets ekspansionistiske verdenspolitik må betegnes som social-imperialistisk, men denne betegnelse er ikke tilstrækkelig til at give en dækkende beskrivelse af, på hvilke punkter den adskiller sig fra den traditionelle vestlige imperialismen.

4. Supermagternes allierede

Til de to supermagters vigtigste allierede hører de to militærblokke, de hver især står i spidsen for: *NATO- og Warszawa-pagterne*.

Gennem den militære samordning i NATO er de vest-europæiske imperialistiske lande med til aktivt at støtte USAs imperialistiske undertrykkelsespolitik overfor en lang række undertrykte nationer i Afrika, Asien og Latinamerika. De er også i praksis med til at bakke op om USAs opbygning af »under-imperialist-magter«, som fungerer som militære forposter for USAs interesser i de pågældende områder.

På lignende vis fungerer Warszawa-pagten som et instrument for Sovjets supermagtspolitik. Deres medvirken ved den sovjetiske aggression mod Tjekkoslaviet i 68, mod Pakistan i 1971, og senest mod Eritrea, er eksempler. Samtidig er der voksende tendenser til modsætninger *indenfor* de to store 'lejre', anført af hver af de to supermagter. Modsætningerne er betinget af den økonomiske verdenskrises skærpede kamp mellem imperialisterne om markeder, råvarer og indflydelsesområder. Det er baggrunden for de intensive handelsforhand-

linger m.v. mellem USA, EF-blokken og Japan indbyrdes. Også indenfor 'øst-blokken' er det økonomiske problemer (råvarepriser, handelsvilkår m.v.), der ligger bag de spirende modsætninger mellem de østeuropæiske lande (anført af Jugoslavien og Rumænien) og Sovjet.

Sammenfattende må det dog siges, at modsætningerne mellem supermagternes og deres respektive allierede indbyrdes er modsætninger *indenfor* det imperialistiske og social-imperialistiske system. Og disse modsætninger overskygges klart af modsætningen mellem de to supermagter, med hver deres allierede imperialistmagter.

Derfor er det også berettiget at sige, at det er de to supermagter (med følgeskab af deres allierede), der med deres indbyrdes kamp om verdensherredømmet, med deres gigantiske oprustning, alvorligt truer verdensfreden.

5. Fredens og socialismens kræfter

Heroverfor står så fredens og socialismens kræfter i verden idag. Disse kræfter kan opdeles i hovedkræfterne, hovedstyrken, hovedreserverne og bi-reserverne.

a. Hovedkræfterne (ledende kræfter). Disse udgøres af arbejderklassens revolutionære bevægelse i alle lande, herunder de lande, hvor den har erobret magten, dvs. de lande, hvor proletariats diktatur er oprettet. Det er idag tilfældet i Kina, Albanien, Nordkorea, Vietnam. Herforuden er der en række nyligt befrie-
de lande, hvor nationale befrielsesbevægelser har smidt de vestlige imperialister på porten og er i færd med at opbygge en selvstændig, national økonomi. Flere af disse lande ledes af erklærede marxistisk-leninistiske partier eller organisationer, med socialismen i deres land som målsætning. Der er tale om lande som Laos, Kampuchea, Angola, Mocambique og Guinea-Bissau. Disse lande befinder sig i den ny-demokratiske revolutions fase, men det må indtil videre betragtes som et åbent spørgsmål, om de går i retning af socialismen (proletariats diktatur).

Et specielt problem frembyder dog den udenrigspolitik, som Kina er slået ind på i de senere år. Kina opfatter idag utvetydigt Sovjetunionen som den *farligste* af de to supermagter, som den mest sandsynlige udløser af en ny verdenskrig. Sovjet er »hovedmålet for kampen mod hegemonismen« (overherredømmet), hedder det i KKP-organet »Folkets Dagblad«s store artikel om »tre verdensteorien« fra okt. -77.

Det er på denne baggrund, Kinas åbne støtte og opmuntring til de mest Sovjet-fjendtlige kræfter i USA, NATO og EF skal ses. At disse kræfter samtidig tilhører de imperialistiske borgerskabers aggressive højrefløj, ser Kina ikke som nogen hindring for mulige taktiske alliancer, vendt imod Sovjet. Kina arbejder her også på at inddrage landene i den såkaldte »anden og tredje verden« i denne alliance. Baggrunden er teorien om de »tre verdener«, som Kina bruger som et *strategisk begreb*: alle lande i »den tredje verden« har, uanset klassekarakter, objektiv interesse i at slutte sig sammen imod supermagterne, og især Sovjet. Og her kan den »tredje verden« under visse omstændigheder alliere sig med »den anden verden« (de mindre imperialistmagter i bl.a. Europa), som, omend vaklende, også er imod supermagterne (især Sovjet!). Kina opfatter sig selv og de øvrige socialistiske lande som del af »den tredje verden«.

Konsekvenserne af dette syn er særdeles alvorlige for verdens folk og for verdensrevolutionen. Det er i virkeligheden udtryk for en manglende tillid til folkenes kræfter i deres kamp for freden og for socialismen. Fulgte kommunisternes Kinas linie, ville det betyde, at de skulle arbejde for f.eks. den vesteuropæiske arbejderklassens aktive støtte til EF og NATOs oprustning, den amerikanske arbejderklassens støtte til USAs krigsforberedelser, den angolanske befolknings støtte til de sydafrikanske og USA-støttede UNITA- og FNLA-provokatører i deres kamp mod den (Sovjet-støttede) angolanske regering, den zaireske befolknings støtte til den reaktionære Mobuto-klipes nedkæmpelse af den anti-amerikanske folkeopstand i Shabaprovinsen - de arabiske folks støtte til den USA-venlige Sadats »fredsinitiativ« overfor Israel, dvs. hans forsøg på bl.a. at holde Sovjet udenfor indflydelse i Mellemøsten - osv. osv.

- En sådan politik fra kommunisternes side ville selvsagt *ikke* være noget værn for freden, tværtimod, og endnu mindre ville den bringe socialismen nærmere.

Det er ubestrideligt, at Kinas udenrigspolitiske linie gennem de seneste år har vakt en betydelig forvirring hos de revolutionære og progressive folk verden over, og den har svækket Kinas indflydelse og prestige hos disse folk - til bl.a. Sovjets fordel. End ikke Kinas støtte til »Den alliancefri Bevægelse«s krav om en 'ny økonomisk verdensorden' (som vender sig imod ikke blot den vestlige imperialisme, men også mod social-imperialismens »internationale arbejdsdeling«), kan betegnes som konsekvent. Den kinesiske støtte dikteres også her først og fremmest af, hvorvidt de enkelte krav og de enkelte lande retter sig imod Sovjet - og resultatet er, at kineserne som regel fremstiller de mest vestligt orienterede af disse lande (dvs. de mest anti-sovjetiske) som forbilleder for de »alliancefri« (f.eks.: Zaire, Sudan, Egypten). Desuden sættes kravene om den 'ny økonomiske verdensorden'

ikke ind i den rette sammenhæng - dvs. som udtryk for de nationale borgerskabers ønske om - *indenfor* verdenskapitalismens rammer - at få en større del af 'kagen' for sig selv.

Men selv om vi tager afstand fra Kinas udenrigspolitiske linie, hvis grundlag er teorierne om »de tre verdener« og om Sovjet som hovedfjenden for verdens folk, så betegner vi alligevel ikke Kina som en social-imperialistisk supermagt. Kina er fortsat et socialistisk land, som hverken økonomisk eller politisk har mulighed for at optræde som en sådan. Desuden støtter Kina fortsat en række nationale befrielsesbevægelser væbnede kamp i Asien og specielt i det sydlige Afrika.

b. Hovedstyrken. Fredens og socialismens hovedstyrke er de højtudviklede kapitalistiske - imperialistiske - landes *industriarbejderklasse*, samt i de undertrykte nationer *de fattige bondemasser*.

c) Hovedreserverne. I de imperialistiske lande er arbejderklassens hovedreserver (de direkte reserver), dvs. dens vigtigste forbundsfæller, i kampen for freden og socialismen de dele af småborgerskabet og mellemklassene, som kan vindes gennem en enhedstaktik fra det kommunistiske parti. Desuden er det nabolandenes arbejderklasse, de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer, samt de socialistiske lande.

I de undertrykte nationer er hovedreserverne for arbejderklassen og de fattige bønder, de øvrige dele af småborgerskabet, dele af intelligentsien, samt det nationale borgerskab. Videre er det nabolandenes proletariat, den revolutionære bevægelse i de øvrige undertrykte nationer og i de imperialistiske lande, samt de socialistiske lande.

d) Bi-reserver. Til disse (de indirekte reserver) hører modsætningerne og konflikterne mellem de ikke-proletariske klasser i hvert enkelt land, samt modsætninger, konflikter og krige mellem de borgerlige stater. Disse kan udnyttes af de revolutionære kræfter til at isolere de krigsanstiftende og reaktionære kræfter maksimalt, dvs. til at fremme fredens og socialismens sag. En af de vigtigste bi-reserver idag er »de Alliancefri Landes Bevægelse«.

6. Strømninger i den internationale arbejderbevægelse.

a) Socialdemokratismen

Socialdemokratierne indtager fortsat en dominerende plads i den reformistiske del af arbejderbevægelsen i Vesteuropa. Fælles for de socialdemokratiske partier er, at deres topledelse består af borgerlige arbejderbureaukrater og akademikere, som er helt indstillet på at redde de borgerlige samfund igennem den kapitalistiske

ke kriser ryster på den for borgerskabet bedste måde - dvs. ved at vælte krisens byrder over på arbejderbefolkningens skuldre, men vel at mærke på en sådan måde, at arbejderne stort set accepterer krisepolitikken som »det mindste onde«. De socialdemokratiske ledere afviser de mest åbenlyst arbejderfjendske indgreb, som borgerskabets højrefløj foreslår, men samtidig er de ofte med til at gennemføre overgreb mod arbejderklassen, der reelt er ligeså grove, *sammen* med selvsamme højrefløj, blot i en 'indsukret' udgave.

Det ovenfor søgte gælder i store træk for socialdemokratiene i Sverige, Norge, Danmark, England, Holland, Belgien, Vesttyskland, Østrig og Portugal. Selvom der kan spores tydelige tendenser til voksende opposition mod den førte politik blandt de socialdemokratiske medlemsmasser og -vælgere, er der dog på ingen måde tale om noget opbrud fra den socialdemokratiske reformisme. Snarere ser man tendenser til, at den usikkerhed, som krisen medfører, får mange arbejdere til at vælge 'det sikre' og velkendte, socialdemokratiet, fremfor en splittet, opportunistisk eller sektærisk venstrefløj.

En noget anden tendens indenfor den socialdemokratiske II Internationale gør sig gældende i lande som Frankrig, Italien og Spanien. De socialdemokratiske partier i disse lande har traditionelt været nødt til at samarbejde 'til venstre' i en vis udstrækning, for at bevare sin indflydelse i arbejderklassen. Presset fra de store kommunistiske massepartier - nu »eurokommunistiske« - i disse lande har været for stort til, at SD-lederne har kunnet ignorere det. At den politik, de fremlægger, ikke *kvalitativt* adskiller sig fra den 'nordiske' socialdemokratiske, står dog fast. Det hænger også sammen med »eurokommunismens« karakter.

b) »Eurokommunismen«

De kommunistiske partier i Italien, Frankrig og Spanien har været genstand for en gradvis borgerliggørelse lige siden anden verdenskrigs afslutning. Den nye, »euro-kommunistiske« fase, markerer således ikke noget kvalitativt brud med denne udvikling, den er tværtimod den helt naturlige forlængelse af socialdemokratiseringen af disse partier.

»Euro-kommunismen« karakteriseres først og fremmest ved to ting: åbenlys klassesamarbejds-prædiken og åbenlys kritik af visse sider af det sovjetiske samfund.

De tre nævnte partier accepterer åbent deres latente medlemskab af NATO og EF. Det italienske parti går ind for et »historisk kompromis« mellem arbejderklassen og borgerskabet, i form af et regeringssamarbejde mellem »kommunistpartiet« og det største borgerlige parti, de Kristelige Demokrater, »i nationens interesse«.

Som de reformistiske arbejderpartier, de er, gælder det først og fremmest om for de borgerligt tænkende bureaukrater i partiapparatet at fastholde og udvide deres privilegier og magt. For at bevare - og styrke - deres positioner i det borgerlige samfund er de nødt til stadig mere åbent at 'vælge side', dvs. vælge at tjene deres 'eget' lands borgerskab fremfor det sovjetiske borgerskabs interesser.

Ved at lægge luft til Sovjet-magthavernes undertrykkelse af de demokratiske rettigheder opnår »euro-kommunismen« tre ting:

- Borgerskabets højrefløj får svarere ved at vinde genklang i befolkningen for sin anti-kommunistiske hetz mod partierne for at ville indføre 'sovjetiske tilstande', osv.
- Partierne vil få større tilslutning fra de dele af arbejderbevolknningen, som ikke sympatiserer med Kreml-magthaverne, og som endnu ikke har gennemskuet, at parti-lederne ikke ønsker at røkke ved kapitalismen.
- Partiernes troværdighed som EF-, NATO- og USA-venlige styrkes i hhv. Bruxelles og Washington, hvilket også forøger deres regeringschancer.

Sovjets åbne kritik af »euro-kommunismen« skyldes *ikke* dennes socialdemokratiske klassesamarbejdspolitik. Den har Kreml selv været fortalere for i årevis. Nej, hvad Moskva frygter er først og fremmest en tiltagende opløsning af det sovjetiske greb om »den kommunistiske verdensbevægelse«. Hvad der står på spil er den sovjetiske supermagts indflydelse via de Moskva-'kommunistiske' partier rundt om i verden, og ikke mindst Sovjets herredømme i Østeuropa. Magthaverne i de østeuropæiske lande kan tænkes at lade sig inspirere af »euro-kommunismen« til en mere uafhængig linie i forhold til USA. Kommentarer til »euro-kommunismen« i nogle østeuropæiske landes officielle presse tyder da også i den retning.

Den direkte organisatoriske splittelse i et 'uafhængigt' og et 'Moskva-tro' parti, som har fundet sted i en række lande i de senere år, er også et udtryk for den udvikling, at partierne, hvis de ønsker reel indflydelse, må vælge deres eget lands borgerskab fremfor at være loyal formidler af det sovjetiske borgerskabs synspunkter.

c) Sovjet-revisionismen

Sovjetunionen er fortsat det ideologiske 'kraftcenter' for den moderne revisionisme. Men det er en kendsgerning, at det, Kreml kalder »den kommunistiske verdensbevægelse«, ikke længere udgør nogen »ubrydelig enhed«. »Eurokommunismens« eksistens, de små revisionistiske, men ikke totalt Moskva-loyale 'kommunistpartier', samt de helt Kreml-tro partier - viser klare brudflader, omend det hele foregår indenfor de revisionistiske/reformistiske rammer.

Kendetegnende for de fleste af de mest loyale Moskva-partier i Vesteuropa er, at de kun spiller en ubetydelig rolle for klassekampen i deres land. Markante undtagelser er det portugisiske og det finske parti (og til en vis grad det danske). De øvrige er groft sagt reduceret til minipartier, som indskrænker sig til at propagandere Sovjets synspunkter på verdensbegivenhederne.

Hvad der forener alle disse partier er de gamle, revisionistiske teorier, som Krustjov knæsatte i 1956: muligheden af »fredelig, parlamentarisk overgang til socialismen« via et »anti-monopolistisk demokrati«, som angiveligt skal kunne forene hele folket, inklusive de mindre kapitalister, imod en håndfuld monopolkapitalister. Statsapparatet, som iflg. teorien kontrolleres af monopolerne, skal så bruges til at stække - selvsamme monopolerne! Resultatet bliver som den moderne revisionismes forbillede i Østeuropa: statskapitalisme.

d) Trotskismen

Den internationale trotskistiske bevægelse spiller stadig en mikroskopisk rolle for klassekampen i de aller fleste lande - trods dens selvudnævnte status som verdensproletariatets avantgarde (Fjerde Internationale, oprettet 1938). I de få lande, hvor trotskismen har opnået en vis indflydelse i arbejderbevægelsen (f.eks. Frankrig, Sri Lanka), har det iøvrigt medført splittelser, og bl.a. i de to nævnte lande er det udbrydere fra Fjerde Internationale, der spiller den dominerende rolle.

Trotskismens manglende gennemslagskraft hænger bl.a. sammen med dens historiske binding til en bestemt periode i den revolutionære arbejderbevægelses historie, nemlig striden Trotski/Stalin i SUKP(b) i 20'ernes (og 30'ernes) Sovjet. Den dogmatiske overtagelse af samtlige Trotskis standpunkter i denne strid er baggrunden for bevægelsens linie på alle væsentlige spørgsmål i dag: Sidestillingen af de statskapitalistiske lande (Sovjet-blokken) og de socialistiske lande; afvisningen af den ny-demokratiske revolution som et nødvendigt trin på vejen til den socialistiske revolution i de undertrykte nationer, og den heraf følgende afstandtagen fra, ja, undertiden åbne fordømmelse af nationale befrielsesbevægelser i »den tredje verden« (f.eks. PLO); den principielle afvisning af folkefronten og dens principper; på en på én gang opportunistisk og sektersk holdning til socialdemokratiet, der betragtes som et arbejderparti, som blot er »voldtaget« af de borgerlige, og som man derfor vil samarbejde med om gennemførelse af revolutionære overgangskrav. Sådanne enhedstilbud har SD-lederne naturligvis let ved at afvise, og dermed henvises trotskismen til isolation. Hertil kommer bevægelsens fastholden ved tendensfriheden som princip i enhedsarbejdet med reformisterne, hvilket totalt strider imod aktionsenhedens metode.

e) anarkismen/anarkosyndikalismen

Den »klassiske« anarkistiske bevægelse eksisterer idag stort set kun som et kuriosum. I stedet er de anarkistiske ideer blevet optaget i forskellige revolutionære strømninger af syndikalistisk eller anarko-syndikalistisk tilsnit. Disse strømninger spiller især en vis (til dels historisk betinget) rolle i lande som Italien og Spanien.

Der er ingen skarpe grænser mellem de forskellige retninger indenfor denne strømning, og ofte er de enkelte organisationer yderligere opdelt i indbyrdes stridende fraktioner. Hvad der er fælles for hele »familien« - hvad enten de betegner sig selv som anarkister, syndikalister, anarko-syndikalister, venstresocialister, eller endog marxister-leninister, er: en sektersk optræden i forhold til den reformistiske del af arbejderbevægelsen (afvisning af enheds- og folkefrontens metode), afvisning af den revolutionære, leninistiske partis nødvendighed, afvisning af marxismens princip om proletariatets diktatur, samt i det hele taget afvisning af at beskæftige sig med regeringsspørgsmålet (både under og efter kapitalismen), som følge heraf indskrænkning til at rejse/beskæftige sig med økonomiske krav.

Et af denne strømningens nøglebegreber er »selvorganisering«, dvs. afvisning af repræsentative organer og organisationsformer. I stedet sættes det »direkte« demokrati og »direkte« forvaltning.

Strømningen har sin materielle basis i især proletariserede/arbejdsløse studenter og ungarbedere, samt ligestillede mellemlag. Strømningens »radikalistiske« præg giver den en speciel tilsvækningskraft blandt disse sociale grupper. Det er på denne baggrund, dens fremgang i takt med den økonomiske krises udvikling skal ses.

f) Terrorismen.

Terrorismen er som en afart af anarkismen traditionelt at betragte som en strømning i arbejderbevægelsen, jvf. de russiske terrorister før og ved århundredeskiftet. Terrorismen har sine rødder i den flammende harme hos intellektuelle, der ikke formår eller har mulighed for at forbinde den revolutionære arbejde med den spontane massebevægelse. Terroren bliver for dem et »kunstigt vækkelsesmiddel«, et angiveligt middel til at mobilisere den slumrende arbejderklasse til revolutionær kamp.

Vore dages terrorisme, koncentreret om Vesteuropa (Baader-Meinhof-gruppen, »De Røde Brigader«) og Japan (»Den Røde Hær«), spiller en eentydigt reaktionær rolle. Grupperne (hvis sociale basis er studenter og intellektuelle) arbejder bevidst på gennem deres terror-aktioner at fremme fascistiseringen af de borgerlige demokratier. Borgerskabets øgede anvendelse af åbenlyse politistatsmetoder skal »vække masserne« til at indse systemets rette natur, hvorefter de går til kamp mod det.

Den slags »elendighedsteori« har intet som helst at gøre med kommunisternes kamp for sammen med alle progressive at kæmpe for hver fods bred af borgerligt demokratiske rettigheder, som det er muligt at aftvinge borgerskabet. Det giver nemlig de bedste betingelser for arbejderklassens kamp for et virkeligt demokrati, dvs. socialismen.

Terrorismen fungerer i vore dage som borgerskabets (og specielt dets højrefløj) bedste alibi for at indskrænke de demokratiske rettigheder.

Heril kommer, at borgerskabet søger at miskreditere de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer ved at slå deres væbnede kamp i hartkorn med de individuelle terror-aktioner af Baader-Meinhof-typen. Men de nationale befrielsesbevægelseres væbnede kamp er en del af folkekrigens metode, hvor masserne selv er inddraget direkte i kampen. Der er tale om revolutionære borgerkrigssituationer, hvor masserne er alt andet end passive tilskuere.

Det er idag alle revolutionæres pligt klart at fordomme de individuelle terrorgrupper som det, de er: borgerskabets alibi for at fremme fascistiseringen og dermed hæmme arbejderbefolkningens kamp.

g) »M-L-bevægelsen«

Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, som opstod i 60'erne i kølvandet på striden mellem den moderne revisionisme med Sovjetunionen i spidsen og marxismen-leninismen med Kinas og Albaniens kommunistiske partier i spidsen, er idag ramt af splittelse og krise.

Splittelsen blev åben (omend ikke med 'navns nævnelse') med det albanske partis stort anlagte kritik af KKP's teori om de tre verdener i sommeren '77. De albanske kommunister stempler denne teori - og dermed også den kinesiske udenrigspolitik gennem de seneste år - som 'klasseløs', revisionistisk og kontrarevolutionær. På sin side angriber KKP albanerne (stadig uden at nævne nogen navne) for forsonlighed overfor den sovjetiske social-imperialisme, samt for at undervurdere modsætningerne mellem de forskellige borgerlige stater.

Heril kommer en tydelig (men heller ikke *udtrykkeligt* formuleret) albansk afstødtagen fra fjernelsen af »De Fires Bander« i Kina efter Maos død, og fra genindsættelsen af Teng Hsiao-ping i alle tidligere embeder.

Denne uenighed mellem KKP og AAP om såvel udenrigs- som indenrigspolitiske spørgsmål har afspejlet sig i en opspaltning af de erklærede marxistisk-leninistiske partier og organisationer verden over i 'to lejre': en pro-albansk og en pro-kinesisk. Hvor det, der tidligere skilte de forskellige 'm-l-organisationer' i de enkelte lan-

de, kun var *nationale* spørgsmål, er de idag udvidet til også at omfatte synet på hele den internationale situation, herunder synet på Kina og Albanien.

Vurderingen af den internationale situation afspejler sig hos 'm-l-organisationerne' også i deres nationale taktik og strategi. De pro-kinesiske organisationer i Vesteuropa støtter f.eks. idag - mere eller mindre åbenlyst - deres landes medlemskab i/optagelse i EF og NATO. (En undtagelse er på dette punkt det danske KAP). Denne 'fædrelandsforsvar's-linie, som i en række tilfælde har medført regulær aktionsenhed mellem disse organisationer og organisationer på borgerskabets højrefløj, har selvsagt bidraget kraftigt til den miskrediterede og helt isolerede stilling, de pro-kinesiske 'm-l-organisationer' idag indtager i Vesteuropa.

De pro-albanske 'm-l-organisationer's stilling er på den anden side ikke stort bedre. Selv om de på en del områder står for en rigtig politik (f.eks. kamp mod EF og NATO), er deres yderst selvtilstrækkelige og sekterske holdning til såvel den øvrige revolutionære som den reformistiske del af arbejderbevægelsen en effektiv hindring for deres gennembrud i arbejderklassen.

Fælles for så godt som hele 'm-l-bevægelsen' i de imperialistiske lande (både den pro-albanske og den pro-kinesiske) er deres afvisning af enheds- og folkefrontens politik, og *specielt* afvisning af ethvert samarbejde med de revisionistiske 'kommunist'partier. At denne linie er inspireret af og støttet af hhv. Albaniens og Kinas kommunistiske partier, er der ingen grund til at tvivle på. Det fremgår bl.a. af de nære parti-forbindelser, der findes mellem organisationerne og hhv. KKP og AAP.

Mens 'm-l-bevægelsen' således i de højtudviklede kapitalistiske lande stort set er reduceret til sekterske smågrupper uden nogen nævneværdig indflydelse på klassekampen er billedet noget anderledes i visse af de undertrykte nationer, specielt i Sydøstasien. Her er det (f.eks. i Thailand og Philippinerne) stærke marxistisk-leninistiske partier, der står i spidsen for den væbnede, nationale befrielseskamp efter folkekrigens principper. Dette er næppe nogen tilfældighed. De kinesiske og albanske kommunisters erfaringer kan mere direkte overføres og anvendes i lande af denne type, mens en i hovedsagen dogmatisk og usejlvstændig overføring af dem (som tilfældet er hos 'm-l-organisationerne' i vor del af verden) til højtudviklede imperialiststater er dømt til at mislykkes. De problemer og opgaver, den revolutionære arbejderbevægelse står overfor idag i de højtudviklede lande, adskiller sig på væsentlige punkter fra dem, KKP og AAP stod/står med, og som disse partier har behandlet teoretisk og praktisk.

Om udviklingen i Kina og holdningen til de socialistiske lande

Hvad angår den indre udvikling i Kina siden Mao Tse-tungs død og udrensningen af »De Fires Bande«, må det slås fast, at der ikke er fremkommet nogen klare beviser eller dokumentation for, at den nye ledelse under Hua Kuo-feng skulle være slået ind på den kapitalistiske genrejsnings vej.

På den anden side har den nye ledelse taget en række skridt, som *kan* indebære faren for, at de borgerlige kræfter i det kinesiske samfund igen (ligesom før kulturrevolutionen) får vind i sejlene: Systematisk genindførelse af materielle stimulanser til arbejderne (akkord-, bonusordninger m.v.), genindførelse af adgangseksaminer ved læreanstalterne, øget import af bl.a. teknologi fra udlandet, m.m. Det må også noteres, at en række af disse nye skridt falder i tråd med den linie, som Teng Hsiao-ping var fortaler for under kampagnen mod ham i 1975-76. Samt at både Teng og en række andre af de ledende kadre, der under kulturrevolutionen blev kraftigt angrebet for at »gå ad kapitalismens vej«, idag atter sidder på centrale poster i parti- og statsledelsen - uden at deres linie dog nødvendigvis repræsenterer flertallet her.

Kinas Kommunistiske Parti bærer imidlertid selv et stort ansvar for den usikkerhed og tvivl, der hersker - ikke blot i KAM-I og i den internationale »m-l-bevægelse«, men hos alle revolutionære og progressive verden over - angående den interne partikamp. KKP har ikke gjort en *åben*, teoretisk/politisk kamp mellem de to linier tilgængelig for den internationale bevægelse. Eksempelvis føres kampen mod »De Fires Bande« fortsat hovedsagelig ved hjælp af løse citater og bemærkninger, der som oftest er helt ukontrollerbare for udenforstående.

I det hele taget må det understreges, at jo mere åben, bred og fri debat, kritik og kontrol, der eksisterer i et socialistisk land, jo færre muligheder vil en borgerlig klique have for at tiltrænge sig magten i parti- og statsledelsen og monopolisere af magt, diskussion og information for sig selv.

Princippet om den åbne debat og kritik må også gælde kommunisternes forhold til de socialistiske lande. Disse må betragtes - ikke som ufejlbarlige »Mekka'er«, hvor det blot gælder om at skrive den seneste resolution af - men derimod som overgangssamfund, på vejen fra kapitalisme til kommunisme, som samfund, hvor der stadig foregår en hård klassekamp mellem de to veje, og hvor en borgerlig fløj indenfor det kommunistiske parti derfor for en tid kan tiltrænge sig magten i parti- og statsledelse og forsøge at dreje produktionsforholdene tilbage til kapitalismen. Hverken genrejsningen af

kapitalismen eller opbygningen af socialismen sker fra den ene dag til den anden, og derfor er en løbende, grundig, nuanceret og kritisk diskussion af disse lande nødvendig.

Den diskussion og splittelse, der er opstået omkring Kinas indenrigs- og udenrigspolitik, og som inddrager ikke blot Kinas og Albaniens kommunistiske partier, men hele den internationale kommunistiske bevægelse, er efter KAM-I's opfattelse stadig at betragte som »mod-sætninger indenfor folket«, og skal derfor behandles som sådanne. Den eneste vej til at sikre enheden i den internationale kommunistiske bevægelse er at vende tilbage til den leninistiske metode for opbygningen af III Internationale: Den åbne, kammeratlige diskussion imellem og indenfor alle partier og grupper, bl.a. på jævnlige indkaldte internationale kongresser og konferencer.

B. NATIONALT

Klassekampens hovedmodsigelse i Danmark er modsætningen mellem arbejderklassen (proletariatet) og borgerskabet.

Arbejderklassen kendetegnes grundlæggende ved at den producerer merværdi. Der findes ca. 1 mill. faglærte og ufaglærte arbejdere. Heraf producerer ca. 800.000 merværdi. Arbejderklassens kerne udgøres af ca. 230.000 arbejdere (antallet af beskæftigede i virksomheder med 100 ansatte og derover).

Borgerskabet er den klasse der ejer og administrerer produktionsmidler - herunder altså også de øverste ledere af statslige og »kooperative« virksomheder. Danmark har et meget stort antal mindre virksomheder, men det ændrer ikke ved, at det danske borgerskab er et *monopolistisk* borgerskab - det vil sige at landet reelt regeres af en lille håndfuld finanskapitalister.

»Mellemplojedes«

Mellem arbejderklassen og borgerskabet findes:

a) *Småborgerskabet* - det vil sige den klasse der både ejer produktionsmidler og selv arbejder, og som enten ingen ansatte har, eller så få, at den ikke er i stand til at akkumulere kapital. Det udgøres af ca. 300.000 fiskere, busmænd, mindre landmænd, småhandlende osv.

b) En række *mellemlag*, der kendetegnes ved at de må sælge deres arbejdskraft for at kunne leve, altså er lønarbejdere, men ikke producerer merværdi. Det er en meget stor gruppe privat og offentligt ansatte. (ca. 840.000)

Dele af småborgerskabet og mellemlagene er tæt knyttet til borgerskabet, andre dele til arbejderklassen, og atter andre domineres af småborgerlig væksten. Det er især i småborgerskabet

og mellemlagene at arbejderklassen vil finde deres direkte og indirekte forbundsfæller i kampen om magten.

Borgerskabets vigtigste allierede er en lang række ledere (kontorchefer, ingeniører osv) i kapitalens egne virksomheder, ledende embedsmænd i stat (herunder også dommere, officerer, politichefer osv) og kommune, og visse lag af akademikere, der modtager særlige privilegier, samt ikke mindst vigtigt: Såkaldte »arbejderbureaukrater« dvs. forhenværende eller særligt privilegerede arbejdere, der gennem positioner og privilegier har fået interesse i kapitalismens bevarelse. Ekstraprofitterne, hentet hjem gennem udbytningen af de undertrykte nationer er det økonomiske grundlag for opretholdelsen af disse ret store lag af kapitalens nærmeste håndlangere.

Arbejderklassens pålidelige forbundsfæller er de hundredtusinder af lønarbejdere (især butik- og kontorphersonale, statsligt og kommunalt ansatte funktionærer og arbejdere) hvis løn- og levevilkår ligger nær arbejderklassens, samt de dele af småborgerskabet for hvilke det samme gælder.

Litteratur:

- 1) KAP-pjecen s. 41 og ff.
- 2) Danmarks statistik. Klassernes og lagenes størrelse er opgjort efter »personer i erhverv«. De er altså i virkeligheden større, da ikke-erhvervsbeskæftigede ægtefæller og hjemmeboende børn skal medregnes til pågældende klasse/lag.

Partierne

De politiske partier repræsenterer forskellige lags og klassers interesser. Men også partierne er underkastet klassekampens hovedmodsigelse mellem proletariat og borgerskab. Som følge heraf vil et partis handlinger altid tjene enten borgerskabets eller arbejderklassens interesser. (også selv om der er tale om partier der har deres udspring i, og repræsenterer småborgerskab og mellemlag, da disse lag og klasser netop kendetegnes ved at de ikke kan føre nogen selvstændig kamp.)

Idag findes der intet revolutionært arbejderparti af gavn. Til gengæld er der et utal af partier, der direkte eller indirekte tjener borgerskabets interesser, og netop skaffer borgerskabet allierede i andre lag og klasser.

Der er dels de åbenlyst borgerlige partier: FRP, V, K, CD, og Kr. Folkeparti. Fælles for dem er, at de hovedsagelig henvender sig til småborgerskabet og mellemlagene for at sikre borgerskabets herredømme her. Men de har også en vis indflydelse i arbejderklassen. Fælles for dem er at de agiterer for den hårde linje over

for arbejderklassen, drastiske indskrænkninger i levevilkår og demokratiske rettigheder, ved rabiat hetz imod arbejderklassens revolutionære kamp nationalt og internationalt. Disse partier repræsenterer borgerskabets højrefløj.

Borgerskabets venstrefløj, dets »liberale« fløj repræsenteres dels af partier som RFB og Det Radikale Venstre. Dels af de reformistiske arbejderpartier S, SF, DKP. I modsætning til borgerskabets højrefløj, så vakler disse partier i spørgsmålet om reformer/indrømmelser til arbejderklassen. De reformistiske arbejderpartier har selv en materiel interesse i at give en vis betinget støtte til arbejderklassens reformkamp, da det netop er herved deres ledere skaffer sig positioner i det borgerlige samfund. Denne vaklen betinges af reformistpartiernes medlems sammensætning (som hovedsagelig består af tre dele: borgerliggjorte ledere, mellemlagsfolk, og arbejdere) og af deres vælgerbasis, som hovedsagelig (i hvert fald for SD's og DKP's vedkommende) er arbejderklassen.

Men i de afgørende spørgsmål for revolutionen - forholdet til statsmagten og forholdet til den spontane bevægelse, - er der ingen vaklen for de reformistiske arbejderledere og flertallet i disse partier. SD's ØD-planer, og »kapitalstyring«, SF's »socialistiske løsninger« og »revolutionære reformer« og DKP's »anti-monopolistiske demokrati« er grundlæggende det samme: Illusioner om at man kan reformere kapitalismen til det bedre, at man kan »indføre socialisme« ved hjælp af den borgerlige stat. Altså i virkeligheden ikke andet end dække for lederne og dele af disse partiers eget ønske om at bevare den borgerlige stat. Og de støtter kun arbejderbevægelsen, så længe og for så vidt den ikke overskrider den borgerlige legalitets rammer. Herved bliver de borgerlige arbejderledere borgerskabets sociale hovedstøtte, fordi de med løfter om reformer, tilsløring af de faktiske klassekræfter, og »socialistiske« fraser formår at sprede vaklen og kompromisholdning hos borgerskabets vigtigste modstander: arbejderklassen. De reformistiske arbejderledere er borgerskabets virkelige agenter i arbejderbevægelsen.

Den væsentligste forskel mellem de reformistiske arbejderpartier er af taktisk art: Socialdemokratiet har indflydelse over arbejderklassens flertal, DKP (og i svindende grad SF) har indflydelse over de mest militante arbejderlag. DKP indtager en særstilling ved sin tilknytning til det »nye« borgerskab i Sovjet. Men når det kommer til et valg imellem det sovjetiske og det danske borgerskab tvinges DKP-lederne til at vælge det danske borgerskab, hvis de vil fremme deres egen strategi.

Det nye venstre

Den sidste halve snes år, er der opstået en revolutionær bevægelse i opposition til SF og DKP's reformisme. - Den består hovedsagelig af studerende, proletariserede studenter og yngre arbejdere. Men bortset fra KAM-I så vakler samtlige disse grupper imellem reformisme og marxisme, idet de er under stærk indflydelse af retninger der forholder sig fjendtligt til den revolutionære marxisme. Fælles for dem er økonomismene: forsøget på at indskrænke området for den revolutionære agitation, og at alle, KAM-I inklusive, kun helt undtagelsesvis og lokalt er i stand til at mobilisere arbejdere til kamp.

Litteratur:

Lenin: Opportunismens og II. Internationales sammenbrud, og forordet til Imperialismen ...» udv. værker bd. 6).

Krisen og klassekampen

Siden 73-74 har også det danske borgerskab været i offensiven, for at vælte krisens byrder over på den arbejdende befolkning: Virksomhedslukninger, massefyringer, rationaliseringer, og en endnu hårdere linje over for lønkrav, samt prisstigninger.

Regeringen er fulgt trop med løndiktater, forringelse af de kollektive overenskomster, nedskæringer af sociale ydelser, øget skattetryk. Kapitalisterne har i tilgift fået direkte økonomiske tilskud, skattelettelser, øgede spekulationsmuligheder, øget integration i EF.

Og for at forringe arbejderklassens kampmuligheder, politiske fyringer, hetz og politi imod aktionerende arbejdere og andre undertrykte, kriminalisering af blokadevåbnet, forsøg på kriminalisering af hævdevundne kampskridt mod skruetrækkere. Med henblik på kommende sammenstød mellem klasserne: Professionalisering af miljøet, militarisering af politiet, stramning af retsplejeloven.

Borgerskabet og dets statsmagt er stadig i en situation, hvor det kan tvinges til at give politiske og økonomiske indrømmelser til en kæmpende arbejderklasse. Men erfaringerne fra de sidste 3-4 år viser, at selv indfrielsen af beskedne lønkrav som regel kræver langt større mobilisering og solidaritet i arbejderklassen end det var nødvendigt under 60'ernes højkonjunktur.

De politiske kræfter

Denne reaktionære politik gennemføres af en politisk blok mellem SD og flertallet af de åbenlyst borgerlige partier i folketing og kommunalbestyrelser - af et samarbejde mellem stat, kapital og fagbevægelse (meget ofte i egentlige samarbejdsorganer, hvor de tre parter er repræsenteret, mest på topplan, men i stigende grad på amls- og kommunalt plan) - samt i

et direkte samarbejde på den enkelte virksomhed og i den enkelte faggruppe mellem kapitalisterne og reformistiske fagforenings- og tilidsfolk.

Dansk Arbejdsgiverforening og de åbenlyst borgerlige partier går i spidsen for den reaktionære udvikling ved at agitere energisk i befolkningen for stadig grovere indgreb over for arbejderklassen. Men hovedansvarlig for at denne politik overhovedet kan føres igennem, er de Socialdemokratiske ledere, idet de endnu formår at overtale arbejderklassens flertal til at acceptere indkomspolitik og samarbejde med »de borgerlige« som det »mindste onde«. Det sker ikke mindst ved at love »retfærdig indkomspolitik«, det vil sige at »de rige« også skulle komme til at betale, og ved at hetze mod kræfterne til venstre for SD som »uansvarlige«, som »ekstremister« osv, en hetz, der også rammer aktionerende arbejdere og andre.

Indirekte er SF- og DKP-lederne medansvarlige for denne politik. De (især DKP) har indflydelse blandt de mest militante arbejderlag - en indflydelse som de imidlertid bruger på følgende måde:

- De bekæmper udviklingen af de »nye« kampformer, som arbejderklassen har udviklet og som er nødvendige: Demokratisk valgte strejkekomiteer, støttekomitebevægelsen, huslejeboykot m.m. Kun under stærkt pres fra arbejderklassen kan de tvinges til at støtte den slags aktioner, og da for at modarbejde dem »inde fra«.

- De viger tilbage for de afsløringer og de konkrete tilbud om aktionsenhed til socialdemokratiske organisationer, som er betingelsen for at mobilisere de socialdemokratiske arbejdere. I stedet spreder de illusioner om SD ved at fremstille det som om det er »lokket« ind i samarbejdet med »de borgerlige«.

- De spreder forvirring om krisens natur, ved at fremstille det som om den kan løses inden for det kapitalistiske samfunds rammer, (at man for eks. kan fjerne arbejdsløsheden ved at øge befolkningens købekraft) ligesom de undlader at forberede arbejderne på at en konsekvent kamp for at fravriste borgerskabet indrømmelser, vil føre til *skærpelse* af krisen og klassekampen. Og de fremsætter selv borgerlige »løsninger« som f.eks. SF's ØD og DKP's chauvinistiske »væk med moms på danske varer«.

- De fremstiller over en bank, kræfterne til venstre for sig, som »ekstremister«, og hjælper regeringen og højrekræfterne ved at afvise den nødvendige aktionsenhed mellem alle modstandere af reaktion og indkomspolitik.

VS og de andre revolutionære smågrupper er tilsammen repræsenteret på de fleste større arbejdspladser, i betydende fagforeninger, og i alle større industribyer. Deres støtte til den arbejdende befolknings aktioner er mere uforbeholden end SF og DKP's, og det er ofte folk fra disse grupper, der har taget initiativ til, og i det hele taget disse grupper der agiterer for, de »nye« militante kampformer. Deres afvisning af enhedsfrontspolitikken, og modstanden mod teoretisk afklaring og samling i en slagkraftig revolutionær organisation, forhindrer dem dog i at levere noget konsekvent bidrag til arbejderklassens kamp. Tværtimod forsøger ledende folk i disse grupper, teoretisk at udvikle og underbygge en ren splittelsestaktik, der spiller alle kort i hænderne på reformisterne:

KAP, der overhovedet afviser at rette tilbud og krav til reformistiske ledere og organisationer om aktionsenhed. RSF der ganske vist giver udtryk for at enhedsfrontspolitikken må omfatte hele arbejderbevægelsen, men som roder dagskrav og »revolutionære overgangskræv« sammen i en pærevælling, som reformisterne ikke har svært ved at afvise.

Og den dominerende gruppe: VS, FS og KF, der er ved at samles om »venstrekræfternes aktionsenhed« - et utopisk forsøg på at opbygge en politisk blok imod SD, bestående af SF, DKP og dem selv, - en taktik der bygger på en forsonlig opfattelse af reformismen (SF og DKP kaldes »socialistiske partier«, det benægtes at de borgerlige arbejderledere er borgerskabets agenter i arbejderbevægelsen) og som forsøger at sætte arbejderklassens mindretal (SF/DKP's tilhængere) op imod flertallet (SD's) idet den behandler SD som arbejderklassens hovedfjende.

Væsentlige modstæninger

Krisen skærper uundgåeligt klasse modsætningerne i befolkningen, først og fremmest mellem arbejderklassen og borgerskabet. Kapitalisterne og de lag der står dem nærmest, skærper selv kursen mod arbejderklassen og lønarbejdere i det hele taget, og øger presset på regeringen og SD for stadig hårdere overgreb. Hidtil er kun et mindretal af arbejderklassen og den arbejdende befolkning gået aktivt til modstand. Men blandt flertallet vokser utilfredsheden med den førte politik, og kravet især til SD, om at afbøde krisens virkninger for dem.

Denne modsætning er grundlaget for følgende modsætninger i og mellem de politiske partier og grupperinger - modsætninger som er afgørende for den revolutionære taktik.

a) »Borgerlig samling« er blevet fejtråbet for borgerskabets højrefløj. Men der er to linjer: på den ene side FRP der siger »borgerlig samling« og front imod »socialisterne« (herunder SD).

På den anden side flertallet af de borgerlige partier, der (i lighed med de dominerende kapitalister) indser, at krisen kun kan løses (i deres fordel) i et samarbejde med SD og LO. Disse partier forsøger at samles om at gøre hvert enkelt forlig med SD så reaktionært i sit indhold som muligt, at få fjernet ethvert forslag der isoleret set kunne være i arbejderernes interesse, få fjernet de socialdemokratiske »mæletesagere« - og ad denne vej få etableret en borgerlig samlingsregering, i forsideelse med et svækket SD. Det Konservative Folkeparti har fremgang på denne politik under parolen »borgerlige stemmer der arbejder«.

b) SD's fremgang må ikke tolkes som deres vælgeres accept af den førte politik. Tværtimod. Fremgangen kommer hovedsagelig fra højre. Den betyder, at flertallet af arbejderklassen og brede lag af den arbejdende befolkning accepterer samarbejdet »hen over midten«, men ønsker at styrke SD, for at de skal »holde« »de borgerlige« og gøre indkomspolitikken mere retfærdig. SD's valgløfter om indgreb mod spekulationen, omfattende indsats mod arbejdsløsheden, mere retfærdig skattepolitik, hvor de velbærgede betaler mere, modstand mod yderligere integration i EF, ønskes indfriet.

Dette, samt de mange store arbejdskampe under regeringen Jørgensen, skærper modsætningerne i SD mellem top og bund, mellem højre og venstre. Nogen »officielle« venstrefløj, der træder åbent frem ved afstemninger på partikongressen ses endnu ikke. Kravet om at SD skal opgave samarbejdet med »de borgerlige« til fordel for en mere arbejdervenlig politik er heller ikke blevet rejst inden for partiet. Men især på faglige kongresser, og fra den socialdemokratiske lejerbevægelse, kommer der hård kritik af forligspolitikken. Voksede dele af partiet går imod partiledelsens afvisning af at samarbejde til venstre (fx. SD's kongres). Voksede dele af partiet tvinges til at tage krav som 35-timersugen og andre af arbejderklassens dagskrav op, og love at støtte dem.

c) Blokken imellem SD og »de borgerlige« står altså ikke umiddelbart foran en sprængning. Men ovennævnte modsætninger i den modsætning de borgerlige partier indbyrdes gør, at der heller ikke i øjeblikket kan sættes noget fastere samarbejde som for eksempel »national samlingsregering« hen over midten. Samarbejdet skal stadig aftales fra forlig til forlig, ofte med skiftende partnere, med de svagheder, det indebærer for regeringen.

d) Heller ikke i SF og DKP findes der endnu nogen klar opposition imod den klassesamarbejdslinje, som disse partier står for. Men deres stagnation/tilbagegang skærper modsætningerne i dem, og viser deres dilemma. De ønsker at vinde positioner i det borgerlige samfund, for at administrere kapitalismen (reformere den,

kalder de det selv. Men dette kan de ikke opna, uden større opbakning i den arbejdende befolkning, en opbakning som de imidlertid kun kan opnå ved at bekæmpe SD mere energisk, som konkurrerende reformistiske partier, og ved at støtte krav og aktioner, der går på tværs af SD-ledelsen og højresocialdemokraterne. Begge dele strider imod deres eget reformistiske grundlag og aktuelle udvikling.

SF søger at løse dette dilemma, ved at agitere for et »stabil« R-S-SF-samarbejde, ved at tilbyde sig med ØD, og med skønsmaling af regeringens beskæftigelsesplan og andre initiativer. Et sådant samarbejde kan blive en politisk realitet, nemlig som SD's »bløde landing«, hvis den spontane utilfredshed med de sorte forlig skulle blive for stor. Men SF kommer til at betale den pris at medvirke til overenskomstindgreb, for der er intet i deres taktik, der kan presse regeringen til at opgive det. Splittelsen i SF har ganske vist været et opgør mellem højreorienterede levebrødspolitikere og yngre, mere radikale og ukompromitterede kræfter. Men SF's drejning i retning af SD's politik er der endnu ikke blevet sat spørgsmålstegn ved.

DKP's reformisme forbyder dem at samarbejde med de revolutionære grupper, om konkrete afsløringer af SD's borgerlige rolle. Det manglende opsving i massebevægelsen, det manglende pres fra de revolutionære, afholder dem fra at medvirke til de konkrete tilbud om aktionsenhed til SD'ske organisationer, som kan mobilisere de socialdemokratiske masser i et effektivt pres på regeringen. Men deres opbakning i arbejderavantgarden forhindrer dem på den anden side i så åbenlyst knæfald for regeringen, som SF's. Ligeledes er partiets stærke binding til Sovjet en forhindring for fremgang. Da der i DKP samtidig findes en opposition (især blandt dets medlemmer i Sømandsforbundet og i Rør og Blikkenslagernes fagforening) som ønsker en mere militant linje, (men som ofte er mere sovjettro end partiledelsen) er partiet sat i en initiativløshed, som ikke gør sprængning eller afskalning usandsynlig.

e) Hovedtendensen i den revolutionære bevægelse idag er opslutning om VS. VS har fremgang blandt radikale mellemlag og yngre arbejdere på deres klarere kritik af indkomspolitikken, deres ukorrumperede fremtræden i forhold til SD og parlamentarismen, og Preben Wilhelms saglige folketingsarbejde i det hele taget. Men denne fremgang har snævre grænser, da den hurtigt sætter VS i situationer, hvor det afsløres, at de ikke aner hvad de skal stille op med større folketings- og kommunalrepræsentation, af den simple grund at de ikke har nogen klar linje for samarbejde med SD. I teorien er flertallet af partier imod samarbejde overhovedet, i praksis vil de blive tvunget til det, og da på et opportunistisk grundlag. Fremgangen - sammen med tilgangen fra revolutionære smågrupper som KI- og Forb. Soc. vil skærpe modsætningerne ang. taktikken, og øge sandsynligheden for ny splittelse.

IV. TAKTIKKEN

A. KLASSE MOD KLASSE - ENHEDSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS POLITIK

Hverken i Danmark eller andre imperialistiske/socialimperialistiske lande, er der altså tale om nogen revolutionær situation, eller om, at vi umiddelbart er på vej ind i en sådan. Kommunisternes opgave består derfor i, at forene arbejderklassen og alle undertrykte i aktionsenhed, til forsvar for deres umiddelbare politiske og økonomiske interesser. Grundlaget for denne taktik sammenfattes i parolerne KLASSE MOD KLASSE og ENHEDSFRONTENS OG FOLKEFRONTENS TAKTIK.

Klasse mod klasse

Over for reformisternes direkte eller indirekte samarbejde med borgerskabet, sætter vi taktikken KLASSE MOD KLASSE. Det betyder:

- At vi i ethvert dagsaktuelt spørgsmål af betydning for arbejderklassen - levevilkår, arbejdsforhold, spørgsmålet om demokratiet, sport, kultur, miljø, spørgsmålet om regeringens politik og dens sammensætning, spørgsmålet om arbejderklassens organisering osv. - stiller arbejderklassens kort- og langsigtede interesser over for borgerskabet.

- At vi i forbindelse med ethvert af arbejderklassens dagskrav fremhæver arbejderklassens selvstændige kamp som betingelse for fremgang for kraven - og forklarer de politiske og økonomiske betingelser som må være til stede for hvert kravs gennemførelse, herunder peger på de kamp- og organisationsformer som må anvendes.

- At vi i ethvert dagsaktuelt spørgsmål afslører alle klasser og lags og partiers stilling til arbejderklassens interesser, kritiserer den borgerlige og småborgerlige linje i arbejderbevægelsen, i dens forskellige højre- og »venstre« opportunistiske udgaver. Men kritikken af opportunismen må være konkret og systematisk, det må ske på grundlag af massernes aktuelle behov og interesser.

KLASSE MOD KLASSE betyder ikke at arbejderklassen står alene, uden forbundsfæller over for borgerskabet. Men tværtimod at hele den arbejdende befolknings interesser kun kan forsvares konsekvent af arbejderklassen, og under dens ledelse, og at den fælles fjende er borgerskabet og imperialismen.

KLASSE MOD KLASSE udelukker heller ikke enheds- og folkefrontstaktikken - det vil sige fælles aktion med reformistiske arbejderpartier, og borgerligt eller småborgerligt liberale partier og organisationer. Ej heller udelukker den støt-

te til reformistiske partier og repræsentanter ved valg til folketing, kommunalbestyrelser, fagforenings- og lejerbestyrelser, eller andre valg som det er af betydning for arbejderklassen at deltage i, og hvor kommunister ikke selv stiller op. Tværtimod: KLASSE MOD KLASSE-taktikken er forudsætningen for aktionsenheden og opbygningen af enheds- og folkefronten, der netop kun kan etableres på et klassekampgrundlag.

Enhedsfront

Arbejderklassens enhedsfront er den mest effektive metode til at forene alle dele af arbejderklassen i aktionsenhed imod klassefejden. Ved enhedsfront forstås vi varige overenskomster mellem kommunistiske og reformistiske organisationer, om fælles indsats for arbejderklassens umiddelbare politiske og økonomiske interesser. En front der bør gives organisatorisk udtryk i fælles »overpartiske« organisationer til ledelse af kampen, som den bedste form til at drage virkeligt brede arbejdermasser med.

Vi sigter frem mod en enhedsfront bestående af samtlige arbejderpartier og arbejderbevægelsens masseorganisationer. Denne front kan ikke etableres idag. End ikke med SF og DKP er det muligt at opnå sådanne varige overenskomster om fælles kamp. De reformistiske partier og masseorganisationer kan kun presses ind i enhedsfronten, under følgende betingelser:

- 1) En langt skarpere klassekamp, hvor de arbejderlag hvor reformisterne har deres faste basis, massivt kræver aktionsenheden, og hvor også de reformistiske partiers eksistens trues af borgerskabets højrefløj.
- 2) Eksistensen af en slagkraftig marxistisk-leninistisk organisation med betydeligt fodfæste i de mest bevidste arbejderlag, og med en principfast enhedspolitik over for de reformistiske partier, som kan lette de reformistiske arbejderes og organisationers vej til enhedsfronten.

Aktionsenhedens metode

Aktionsenhedens metode er den eneste vej til *her og nu* at forene alle de arbejdere der rent faktisk kan forenes til kamp for arbejderklassens umiddelbare interesser. Den er samtidig vejen til opbygningen af enhedsfronten. Aktionsenhedens metode består i:

- 1) Tilbud om fælles aktion for arbejderklassens mest påtrængende politiske og økonomiske dagskrav, rettet til arbejdere af enhver politisk opfattelse, og til de reformistiske partier, organisationer og repræsentanter i masseorganisationerne. Tilbud om *aktionsenhed* anvendes både lokalt og på landsplan, »fra oven« og »fra neden«, omkring et eller flere af klassekampens delspørgsmål.

2) Aktionsenheden kan bestå i alt fra fælles agitation om afgrænsede spørgsmål (fx løbesedler), fælles offentlige møder, fælles fremsættelse af forslag i masseorganisationer, og i parlamentariske forsamlinger, samt boykot's af forskellig art, strejker, demonstrationer, besættelser.

3) For kommunister kan der kun være *et* formål med tilbud om og indgåelse af aktionsenhed: At mobilisere arbejderne til selvstændig kamp for deres umiddelbare interesser. Derfor er »åbent-brev«-aktioner - det vil sige: fremsættelse af tilbuddet om aktionsenhed i former så arbejderne får kendskab til det (løbesedler, »læserbreve«, på arbejdermøder, fra parlamentariske forsamlinger for slet ikke at tale om anvendelse af massemedier til formålet). Og derfor stiller kommunister ikke andre betingelser for indgåelse af aktionsenheden end følgende:

a) Grundlaget skal udelukkende bestå af arbejderklassens dagskrav, det vil sige krav som virkelig er i dens interesse, og som kan forene flertallet af arbejderklassen til fælles kamp. Vi accepterer ikke enhed om reformistiske paroler, som kun vil tjene det formål at lede arbejdermasserne på vildspor, eller udpekulerede »venstre« radikale paroler, der kun tjener til at udelukke den ene eller anden gruppe arbejdere fra aktionsenheden.

b) Overenskomster om aktionsenhed skal bruges til energisk agitation blandt arbejderne for deres deltagelse i den, og agitationens form og indhold må indrettes på dette. Derfor må der også være fuld åbenhed om forhandlinger om aktionsenhed, og arbejderne må løbende informeres.

c) Aktionsenheden må ikke betyde indskrænkninger i vores ret til selvstændig propaganda og agitation (hvad der dog ikke betyder at vi støtter »tendensfrihed« i overenskomster om enhedsdemonstrationer!).

Afvises aktionsenheden af en eller flere organisationer/repræsentanter, bør kritik af dette indgå i det fælles grundlag for de organisationer der gennemfører aktionsenheden. Afvises vort forslag om aktionsenhed af samtlige de organisationer vi har henvendt os til, bør vi gennemføre selvstændige aktioner/ arrangementer, og under alle omstændigheder udnytte afvisningen til agitation blandt arbejderne og de pågældende organisationers medlemmer, med henblik på at øge presset på de pågældende organisationer og deres ledere, for at få dem til at indgå i aktionsenheden.

Selv om ingen af de reformistiske partier som helhed, kan inddrages i nogen enhedsfront på nuværende tidspunkt, skal vi alligevel tilstræbe længere varende overenskomster med deres lokalorganisationer som et vigtigt led i opbygning af enhedsfronten.

Folkefront

Folkefrontspolitikken er midlet til allerede i dag at drage arbejderklassens forbundsfæller i andre lag, klasser, nationer og stater med i kampen mod kapitaloffensiv, indskrænkning af demokratiske rettigheder, fascisme og krigsfare. Grundlaget for en virkelig folkefront er arbejderklassens enhedsfront. Kun aktionsenheden mellem virkelig brede arbejdermasser, og disses forsvar for hele den arbejdende befolknings interesser, vil kunne drage de småborgerlige lag med i kampen.

Nogen folkefront findes hverken nationalt eller internationalt. Men for at fremme den, og for stadig at udvide området for vores agitation, må vi allerede idag udvikle folkefrontspolitikken. Vi støtter de nationale befrielsesbevægelser, de »alliancefrie landes« bevægelse for så vidt som den går imod imperialismens og socialimperialismens interesser, vi deltager i »Folkebevægelsen mod EF« sammen med borgerlige og småborgerlige kræfter for at styrke forsvaret for den nationale uafhængighed, vi støtter samarbejdsudvalget mod Ejerlejligheder, hvori også indgår Det Radikale Venstre og Retsforbundet. Vi kræver også af disse partier at de går sammen med arbejderpartierne i folketinget, for at gennemføre ting i den arbejdende befolknings interesse. Vi vil ligeledes udvikle en selvstændig politik for hvordan småborgerlige lag som fiskere, husmænd, mindre landmænd og småhandlende kan føre kampen mod finanskapitalens og regeringens angreb på deres eksistens.

Enhedsfronts- og folkefronts-taktikkens betydning for den revolutionære strategi

Enhedsfrontens og folkefrontens taktik bygger på den leninistiske grundsætning: For at arbejderklassens flertal og i det hele taget de arbejdende masser kan nå frem til kommunisternes centrale parole: proletarietets diktatur, strækker kommunisternes propaganda og agitation ikke til - den være sig nok så konkret. Hertil kræves også massernes egne politiske erfaringer. Kun på grundlag af de fælles kamperfaringer, hånd i hånd med de reformistiske arbejdere, er det muligt for kommunisterne at fremskynde disses revolutionære udvikling. Det er betingelsen for, skridt for skridt at vinde gehør i arbejderklassen for nødvendigheden af proletarietets diktatur. Vores enhedsfronts- og folkefrontspolitik tager netop udgangspunkt i de aktuelle kampopgaver og store problemer som Kapitalismens krise stiller de arbejdende masser over for, og i deres nuværende bevidsthed og erfaringer, ikke mindst i deres holdning til de forskellige politiske strømninger i arbejderbevægelsen.

Enhedsfrontens og folkefrontstakikken er samtidig den eneste vej til at forene masserne til kamp mod klassefjenden, så længe reformismen er dominerende i arbejderbevægelsen. Fremgang for denne taktik vil ikke løse kapitalismens krise, men bidrage til at skærpe borgerskabets politiske og økonomiske krise, og forbedre arbejderklassens kampmuligheder, og fremskynde arbejderernes nødvendige politiske erfaringer - ikke mindst med de reformistiske ledere - lære dem at organisere sig til kamp. Således vil den betyde at der vindes tid, og samles kræfter til det revolutionære stormløb mod den borgerlige stat. Enhedsfronten er bindeledet mellem den revolutionære arbejderavantgarde, organiseret i det kommunistiske parti og arbejderklassens flertal. Folkefronten er bindeledet mellem arbejderklassen og dens nationale og internationale forbundsfæller. Men enhedsfronts- og folkefrontspolitikken er også nødvendig i løsningen af K.A.M.'s nærmeste opgave: Samlingen af arbejderavantgarden og alle revolutionære i et kommunistisk parti. Til at vinde arbejderavantgarden for dette, er propagandaen hovedmidlet. Men det er ikke det eneste middel. Uden en agitation henvendt til masserne, uden en politisk linie for, hvordan masserne kan kæmpe her og nu, vinder vi ikke den bevidste arbejder, der idag er under indflydelse af revisionistiske og 'venstre'radikale retninger. Den bevidste arbejder kendetegnes netop af, at han alvorligt bekymrer sig om hvordan masserne drages med i kampen. Enhedsfronts og folkefrontspolitikken er netop svaret, også til ham, på dette spørgsmål. Men heller ikke den kan kun fremføres propagandistisk og agitatorisk. Hvor lille en organisation vi end er, så må vi selv gå i spidsen, og gennem anvendelse af aktionsenhedens metode - konkret vise, hvordan der skal kæmpes. Det er også grundlaget for konkret at vise hvori forskellen mellem revolutionær enhedspolitik og højre eller 'venstre'opportunistisk består.

Lærer vi at udføre enhedsfronts- og folkefrontspolitikken rigtigt, vil der ske følgende:

Enten lykkes det at vinde flertallet i et, eller flere af de reformistiske partier for revolutionen, eller disse partier splittes og arbejdermasserne drages væk fra deres indflydelse. Derfor udelukker vi heller ikke på forhånd muligheden af forhandlinger, ikke kun om enhedsfront, men også om samling i et revolutionært masseparti.

Med udgangspunkt i Kommunistisk Internationales beslutninger i dette spørgsmål stiller vi følgende betingelser for enhed i et fælles revolutionært masseparti:

- 1) At de reformistiske partier gør sig fuldstændig uafhængige af borgerskabet og imperialismen/socialimperialismen.
- 2) At enhedsfronten allerede er oprettet.

3) At nødvendigheden af en revolutionær omstyrtelse af borgerskabet og oprettelsen af proletariats diktatur i form af sovjetter (arbejder-råd) anerkendes.

4) at det gives afkald på at understøtte ens eget landsborgerskab i en imperialistisk krig.

5) at partiet opbygges på grundlag af den demokratiske centralisme.

Hermed også sagt, at samling i et sådant parti langt fra er nogen aktuell mulighed, og at det ikke er i den retning de reformistiske partier udvikler sig idag.

Under alle omstændigheder vil enheds- og folkefronttaktikken isolere de opportunistiske arbejderledere og vise at kommunisterne er de eneste konsekvente forkæmpere for arbejderklassens interesser. Men det sker vel at mærke kun, under følgende betingelser:

- Kommunisterne må tilkæmpe sig initiativet ved indgåelse af aktionsenheden, lære præcist at vurdere hvilke krav der er behov for at kæmpe for, hvilke krav der kan forene arbejderne til kamp.

- Ethvert forsøg på at sabotere aktionsenheden må afsløres, såvel som vi må kæmpe mod ethvert forsøg på at bruge enhedsfronten og aktionsenheden, til at udviske skellet mellem kommunisme og reformisme.

- Vi må ikke under nogen omstændigheder give afkald på retten til at fremføre vor alsidige propaganda og agitation, da vi dermed afskærer os fra løsningen af vores opgave: at forene den videnskabelige socialisme med arbejderbevægelsen.

- Vi skal hele tiden lytte til masserne og ikke mekanisk blive stående ved en gang opstillede paroler. Hvis masserne 'løber foran' et grundlag vi har indgået med andre organisationer, skal vi øjeblikkeligt kræve det ændret, og om nødvendigt bryde den »gamle« aktionsenhed, for bedre at kunne arbejde for oprettelsen af en ny, på et grundlag der modsvarer massernes kamplyst.

Specielle problemer

Overstående er de generelle spørgsmål og retningslinjer for KLASSE MOD KLASSE og ENHEDSFRONTS- OG FOLKEFRONTS-TAKTIKKEN, som gælder i hele den periode af klassekampen, hvor den anvendes. I den nærmeste periode vil KAM-1 være stillet over for følgende specielle problemer i denne taktik:

1) Taktikken over for SD

Særlig vanskelig at opnå, er aktionsenheden med socialdemokratiske medlemmer/organisationer og repræsentanter. Det skyldes, at de socialdemokratiske masser kun i ringe grad kræ-

ver denne aktionsenhed, og at SD er 'magthavende' parti, i et samarbejde med borgerskabet og dets åbenlyse repræsentanter blandt partierne - og det ikke kun i folkettingen, men i det overvældende flertal af kommunalbestyrelser, masseorganisationer og 'kooperative' virksomheder.

Af disse grunde at afvise at anvende aktionsenhedens metode over for Socialdemokratiet, ville dog være at spille højresocialdemokraterne og partiledelsen alle kort i hænde, til at fortsætte deres reaktionære politik i samarbejdet med kapitalisterne og de borgerlige partier, til deres hule løfter om at opfylde så det ene så det andet af arbejderklassens krav.

Tilbud om aktionsenhed også til socialdemokratiske organisationer/repræsentanter er tværtimod den mest effektive måde at bekæmpe deres dobbeltspil på, det vil forøge vores muligheder for at drage de socialdemokratiske masser med i kampen, forudsætningen for at øge presset på Socialdemokratiet, ja, i det hele taget forudsætningen for en resultatrig kamp mod kapitalen. Derfor skal vi opøge enhver mulighed for også at rette tilbud om aktionsenhed til Socialdemokratiet, lære at forstå de socialdemokratiske arbejderes tankegang, og at formulere de dagskrav der kan drage dem med i kampen.

Men det betyder, at vores tilbud om aktionsenhed i det hele taget ikke indeholder paroler, der indebærer krav til de socialdemokratiske masser om et generelt brud med den socialdemokratiske politik, da sådanne betingelser kun vil forhindre deres deltagelse i aktionsenheden.

Det er naturligvis et kompromis med Socialdemokratiet. Aktionsenheden er i det hele taget et kompromis med de reformistiske partier, fordi der nu engang ikke kan blive noget *udtalt* revolutionært perspektiv i aktionsenheden. Men det er et nødvendigt kompromis, der vil vende sig til arbejderklassens og kommunisternes fordel, fordi det letter de socialdemokratiske arbejderes og organisationernes deltagelse i kampen. - Og *det* kan kun vanskeliggøre højresocialdemokraternes og partiledelsens reaktionære politik, og i sig selv være den hårdeste kritik af denne politik. Hermed er der naturligvis ikke taget afstand fra aktionsenhed, der indeholder direkte kamp mod socialdemokratiske ledere, (som for eks. en forbundsformand der truer med eksklusion af strejkende arbejdere). Men der må tages udgangspunkt i de socialdemokratiske arbejderes erfaringer og bevidsthed, formålet er stadig at drage dem med for *det* er forudsætningen for resultater i kampen mod de pågældende højresocialdemokrater.

Overfor den socialdemokratiske partiledelse og regeringen, indskrænker mulighederne for aktionsenhed sig af gode grunde ganske betragteligt, i den nuværende situation. Der vil højst

blive tale om at kræve fælles aktion i *Jolkeintet*, nemlig i form af kravet til regeringen om at benytte sig af det ene eller andet flertal i ethvert spørgsmål hvor det er i arbejderklassens interesse. Dette krav er imidlertid yderst velegnet til at tilbyde aktionsenhed til de »nære« dele af socialdemokratiet, til deres medlemmer, afdelinger og repræsentanter i masseorganisationer, da det meget ofte vil dreje sig om indfrielse og konkretisering af socialdemokratiske løfter eller krav, som SD selv har rejst.

Da SD er »magthavende« parti, da SF og DKP stort set ikke har indflydelse i andet end de mere militante lag af arbejderklassen, og da de revolutionære i 9 ud af 10 tilfælde ikke selv er i stand til at mobilisere arbejdere, vil det ofte være formålstjenligt, at opbygge tilbud om aktionsenhed til socialdemokratiet, i en »to eller tretrinsskridt«, hvor vi først samler en eller flere revolutionære grupper om en henvendelse til SF og DKP's organisationer/repræsentanter, med det formål at lave et fælles udspil over for socialdemokraterne. Hermed tager man højde for de faktiske styrkeforhold og kan begrænse mulighederne for splittelse af aktionsenheden. Men det kan også betyde at initiativet glider os af hænde (for eks. i endeløse diskussioner med VS og smågrupperne), og er - som alle andre taktiske retningslinjer, ikke noget der skal følges mekanisk. Vores tilbud om aktionsenhed, er forslag om handling, og ikke diskussionsoplæg.

I enhedsironispolitikken over for SD støder vi yderligere på følgende vanskelighed: SF og DKP *taler* ganske vist om den, men er modstandere af *konkrete* tilbud, der virkelig kan mobilisere socialdemokratiske arbejdere, da de ved at det i virkeligheden er en *udfordring* til højresocialdemokraterne, - for slet ikke at tale om deres hårdnakkede modstand mod de nødvendige afsløringer. De fleste grupper i den revolutionære bevægelse, *især* VS er ligeledes modstandere, men ud fra den »venstre« radikale opfattelse, at det i sig selv er opportunistisk at anvende en sådan taktik, og at kritik/afsløring af SD er *tilstrækkeligt* til at mobilisere de socialdemokratiske arbejdere.

Af disse grunde at undlade at foreslå disse organisationer fælles initiativer over for SD, vil dog være at ligge under for deres opportunistisme, at svække kampen for aktionsenhedens metode. Også selv om vi har formodninger om at vores forslag vil blive afvist, skal vi slet dem alligevel, da det er et nødvendigt led i at rejse kampen for aktionsenhedens metode i disse organisationer. Når det drejer sig om større klassekampaktioner - for eks. demonstrationer - forholder det sig jo sådan, at hvis vi ikke har VS med er vi ikke i stand til at lægge noget effektivt pres på SF og DKP. Og har vi ikke SF og DKP med, vil der ikke være tale om noget virkeligt pres på socialdemokratiet. En vigtig nærmeste opgave, er derfor kampen for, gennem teoretisk kamp, propaganda, agitation og

konkrete udspil, at overbevise disse organisationer om nødvendigheden af også at anvende aktionsenhedens metode over for SD. At de skulle afvise vores forslag, betyder naturligvis ikke automatisk, at vi så afviser den aktionsenhed som det er muligt at opnå.

2) 1. maj

1. maj er arbejderklassens internationale kampdag. Men hvordan viser arbejderklassen først og fremmest sin internationale solidaritet? Ved at bekæmpe hovedfjenden, som står i vores eget land: Det danske borgerskab. Heraf følger, at vi også første maj anvender aktionsenhedens metode som beskrevet ovenfor. Vi afviser teorien om at 1. maj skal bruges til at »markere styrkeforholdet« mellem de forskellige retninger i arbejderbevægelsen, da det ikke er andet end en »markering« af *splittelsen*, til borgerskabets og højresocialdemokraternes store fornøjelse. Derfor afviser vi også forsøg på »socialistiske enhedsdemonstrationer« hvor to eller flere organisationer skal nå frem til at formulere et »socialistisk enhedsgrundlag« (der i øvrigt uundgåeligt vil betyde kompromisser på *teoriens* område for kommunister).

Men 1. maj adskiller sig nu engang fra andre dage ved at den også er *socialismens* dag. Flertallet af den danske arbejderklasse opfatter sig som socialister. Alle ved at der er uforenelige opfattelser af hvad det er, og hvordan den nås. Derfor ville vi kun spille reformisterne kortene i hænderne, ved at afvise at demonstrere sammen med dem, under en parol om socialisme. Men det må ske på to betingelser: At man undlader det umulige: nemlig at nå til enighed om et »socialistisk enhedsgrundlag«, og at det er arbejderklassens dagskrav og aktuelle kampopgaver der står i centrum for demonstrationerne, og deres forberedelser.

1. maj er en dag hvor arbejdere over hele landet er i bevægelse, og hvor den »offentlige mening« beskæftiger sig med, hvad der sker i hele arbejderbevægelsen. Denne dag er derfor særlig velegnet til udspil over for socialdemokratiets partiafdelinger og deres masseorganisationer, for at rejse et af de centrale spørgsmål for klassekampen idag: Hvem skal SD samarbejde med, om hvad, hvordan etableres det samarbejde og hvad kan der komme ud af det. Sådanne udspil må netop komme fra en samlet »venstrefløj«, og må bestå i et tilbud om aktionsenhed for arbejderklassens *dagskrav*. Selv om mulighederne for at »venstrefløjen« fra SF og ugefter vil acceptere et sådant forslag, er meget små, så vil det - netop på baggrund af diskussionerne omkring 1. maj -78 - om ikke andet tjene til at rejse diskussionen i disse organisationer om den rette forståelse af aktionsenhedens metode. Et sådant initiativ op til maj -79 kan gå hen og få yderligere aktualitet, derved at muligheden for et folketingsvalg inden, med etablering af et arbejderflertal er ret store. 1. maj-grundlaget kan da blandt andet bestå i at rejse de krav som

dette arbejderflertal skal indfri, og opfordre de socialdemokratiske organisationer til en fælles indsats for at sætte magt bag kravene.

Enhedsfrontspolitikken aktuelle hovedindhold

Enhedsfrontspolitikken og folkefrontspolitikken aktuelle hovedindhold dikteres af den aktuelle situation, de aktuelle kampopgaver og arbejdermassernes nuværende erfaringer og bevidsthed. Disse ting er ridset op i de foregående afsnit. De betyder, at aktionsenheden skal oprettes om følgende spørgsmål:

- 1) Forsvar for arbejderklassens og den arbejdende befolknings levevilkår, imod kapitalens offensiv, imod regeringens indkomst- og nedskæringspolitik.
- 2) Forsvar for de borgerligt demokratiske rettigheder imod den stadig mere reaktionære agitation fra borgerskabets højrefløj, mod regeringens, voldsmagtens og opportunistiske arbejderlederes forsøg på at indskrænke arbejderklassens kampmuligheder, samt imod enhver spire til fascistisk eller halvfascistisk bevægelse.
- 3) Forsvar for verdensfreden, i kamp mod de to supermagter USA og Sovjet, og deres allierede i NATO og Warschawapagt og reaktionære stater i den 'tredie verden'. Den danske arbejderklasse leverer sit vigtigste bidrag til verdensfreden, ved at rette hovedslaget mod det danske borgerskab og dets internationale allierede, især USA og BRD.
- 4) Solidaritet med kæmpende arbejdere og andre undertrykte i andre lande, med ethvert folk der kæmper mod fascisme, og imperialistisk/socialimperialistisk aggression, og med de socialistiske lande.

B. Regeringsspørgsmålet.

I

Det er af største vigtighed for kommunister at have en selvstændig linje også i regeringsspørgsmålet - både som det stiller sig under kapitalismen og under socialismen.

Generelt fordi vi ud fra det lærer arbejderne at skelne mellem de politiske og økonomiske betingelser som må være til stede for indfrielsen af deres krav. Her skelner vi mellem tre hovedgrupper af krav:

1) Krav som rent faktisk kan indfries inden for den danske kapitalismes rammer, af den nuværende stat og den ene eller anden form for borgerlig regering ('reformer').

2) krav som ikke i sig selv har noget med socialisme at gøre, men hvis indfrielse kræver en voldsom krise for borgerskabet, med begyndende opløsning af den borgerlige stat. ('revolutionære overgangskrav').

3) krav, hvis indfrielse forudsætter oprettelsen af proletariets diktatur.

I dag har regeringsspørgsmålet særlig betydning fordi krisen tvinger den siddende regering til at gribe ind i et hvilket som helst spørgsmål af betydning for massernes levevilkår og demokratiske rettigheder (og det tilmed i evindelige forligsforhandlinger, og folketingsvalg 'i utide', der hyppigt sætter regeringsspørgsmålet til diskussion). Men også hvad den nuværende stat angår, må vi skelne mellem krav som rent faktisk kan opfyldes af den siddende regering ved hjælp af det ene eller det andet flertal og krav som bør forbindes med eksistensen af et flertal af arbejderpartier og et samarbejde mellem dem.

På den måde er vores linje i regeringsspørgsmålet en nødvendig forudsætning for at kunne vise arbejderklassen *den konkrete politiske vej* til gennemførelsen af både reformer og socialisme. Men hvis man omvendt sammenblander disse krav - f. eks. forbinder et revolutionært grundkrav som 'ekspropriation af ekspropriatorerne' med den borgerlige stat (hvad man gør hvis man stiller det som et krav til *den*) - så er det vildledning af arbejderklassen, så er det i praksis *reformisme* - nemlig understøttelse af den udbredte reformistiske illusion at den borgerlige stat kan bruges som redskab i arbejderklassens hænder til 'indførelse' af socialisme.

II

En hvilken som helst regering dannet mens den borgerlige stat endnu er intakt, vil være et redskab for bevarelsen af kapitalens diktatur. Kun i en socialistisk revolution, gennem oprettelsen af proletariets diktatur kan der dannes en *virkelig* arbejderregering, bestående af de kommunistiske parti (evt. med et mindretal af repræsentanter fra andre partier, eller dele af sådanne, der støtter kommunisternes magtovertagelse). Kun en sådan regering, dannet på grundlag af arbejderådene kan indfri de centrale revolutionære grundkrav: ekspropriation af al produktion, og sikringen af arbejderne kontrol med al produktion, kommunikation osv. (se afsnittet socialistisk program).

Men det betyder ikke at kommunister forholder sig ligegyldigt til regeringsspørgsmålet som det stiller sig under kapitalismen. Vi kæmper for enhver virkelig reform - enhver indrømmelse - den være sig nok så beskeden, som vi kan afvinge borgerskabet.

I overensstemmelse hermed foretrækker vi - så længe oprettelsen af proletariatets diktatur ikke er umiddelbart forestående - til enhver tid *den* borgerlige regering, der giver arbejderklassen og kommunisterne de bedste kampmuligheder i kampen for reformer og i kampen for socialismen. Vi foretrækker borgerligt demokrati, fremfor fascisme, vi foretrækker borgerskabets liberale fløj, frem for dets reaktionære fløj.

Men vi fører en *revolutionær kamp for reformer*. Vi går ind for et reformprogram, der også er rettet imod reformisterne, det vil sige et program der udelukkende indeholder krav som er i arbejderklassens og den arbejdende befolknings interesse. Vi fremhæver til stadighed: at kun klassekamp kan afvige borgerskabets indrømmelser, at sådanne indrømmelser ikke vil løse krisen, men tværtimod kan bidrage til at skærpe den og klassekampen som helhed, at kun proletariatets diktatur kan bringe arbejderklassens *løsning* på krisen.

III

Idag repræsenteres borgerskabets liberale fløj, i de fleste vesteuropæiske lande, hovedsagelig af de reformistiske arbejderpartier. Reformistiske arbejderregeringer - i en hvilken som helst kombination, enten i koalitioner med åbenlyst borgerlige partier, eller i koalitioner mellem de reformistiske partier - er *også* borgerlige regeringer. De er redskaber for classesamarbejdet. Borgerskabets og de reformistiske leders formål med dem er at få arbejderklassen til at af finde sig med kapitalismens krise gennem mindre indrømmelser, og især gennem *lofter* om reformer, at passivisere arbejderklassen, og afholde den fra den revolutionære vej, og de tolereres kun af borgerskabet, for så vidt de er i stand til at løse denne opgave.

Ikke desto mindre foretrækker vi regeringer bestående af disse partier, fordi de indeholder de bedste kampmuligheder for arbejderklassen og kommunisterne, både i kampen for reformer og i kampen for socialismen. I kampen for reformer, fordi de er mere påvirkelige for pres fra arbejdermasserne, end åbenlyst borgerlige partier (som følge af deres vælgerbasis, og til en vis grad også deres medlems sammensætning, som er arbejderklassen). I kampen for socialismen, fordi reformisterne når de er i regering - især i en krise som den nuværende, der skærpes og trækker i langdrag - *selv* leverer de mest konkrete eksempler på reformismens forræderi, og dermed fremmer arbejdernes nødvendige politiske erfaringer. Derfor kan selv eksistensen af en reformistisk arbejderregering, *objektivt* bidrage til opløsningen af den borgerlige stat, og til fremkomsten af en revolutionær situation.

Af disse grunde kæmper vi sammen med de reformistiske arbejdere, også for dannelsen af en reformistisk regering. Men vi kræver at reformisterne tager magten alene, uden koalitioner med åbenlyst borgerlige partier, (et krav der støder på hårdnakket modstand hos borgerskabet og de reformistiske ledere netop fordi de ved hvilke kampmuligheder dette kan indebære for arbejderklassen).

En bred mobilisering af den arbejdende befolkning imod borgerskabet og dets krisepolitik er betingelsen for at fremtvinge *den* type reformistisk regering, og for at afpresse den indrømmelser til arbejderklassens dagskrav (en mobilisering som kommunisterne må hjælpe frem ved aktionsenhedens metode). Og kun hvis kommunisterne formår at udføre en propaganda og agitation på grundlag af arbejdernes egne erfaringer med den reformistiske regering, vil den betyde en større revolutionær bevidsthed i arbejderklassen.

Revolutionære bør ikke deltage i en borgerlig arbejderregering, da det netop vil *svække* vores muligheder, både for at øge presset på den, med henblik på indrømmelser, og for at afsløre dens classesamarbejde. Da vi på forhand ved, at en sådan regering vil vakle mellem borgerskabets højrefløj og arbejdernes reformkamp, kan vi ikke love at give den andet end betinget støtte. Støtte til dens gennemførelse af ethvert skridt som virkelig er i arbejderklassens interesse, og ubønhørlig afsløring af ethvert forræderi og forsonlighed over for kapitalen og borgerskabets højrefløj.

Men så længe den revolutionære krise endnu ikke er modnet - det vil sige så længe arbejderklassens flertal ikke er vundet for kommunismen, så længe der ikke eksisterer et revolutionært opsving i masserne, så længe alle kompromispartier ikke er tilstrækkeligt afsløret, så længe der ikke er maksimal opløsning i fjendens lejr - så længe *opsøger* vi heller ikke lejligheden til at vælte en borgerlig arbejderregering, hverken ved parlamentariske kombinationer sammen med åbenlyst borgerlige partier, eller gennem masseaktioner. Går masserne i aktion over for en reformistisk regering er linjen at skærpe kravene til den i overensstemmelse med massernes erfaringer og kamplyst, evt. kræve den udvidet med reformistiske kræfter til venstre for den, så alle kompromispartier får lejlighed til at afsløre sig endnu engang. De reformistiske ledere skal dog ikke misforstå denne linje. Den betyder *ikke* at revolutionære i parlamentet skal eller vil stemme for nogen som helst overgreb over for de arbejdende masser.

IV

Ovenstående er vores generelle svar på regeringsspørgsmålet under kapitalismen og socialismen, og den generelle linje over for en hvilken som helst reformistisk regering. De aktuelle styrkeforhold mellem borgerskab og arbejderklasse, og mellem de forskellige politiske kræfter, gør at regeringsspørgsmålet står således i Danmark idag: SD danner regering. Men hvem skal SD samarbejde med, om hvad, hvordan etableres dette samarbejde, og hvad kan der komme ud af det.

De forskellige politiske partiers svar på dette spørgsmål er fremstillet i afsnittet om klassekræfterne. KAM-I svarer:

- SD skal bryde samarbejdet med de åbenlyst arbejderfjendske partier, og samarbejde med resten af arbejderbevægelsen.

- Kun en stigende mobilisering i den arbejdende befolkning - kampen klasse mod klasse - kan fremtvinge et sådant samarbejde, og det er i det hele taget betingelsen for at afpresse en SD-regering nogen som helst indrømmelser.

- Et sådant samarbejde kan betyde indrømmelser til arbejderklassens dagskrav. Men det kan ikke løse krisen til arbejderklassens fordel. Tværtimod kan det føre til en skærpelse af den og af klassekampen som helhed.

- Vær på vagt mod de reformistiske ledeses classesamarbejde. Selv ikke en S-SF-DKP-regering vil kunne »indføre socialismen«, men være et redskab for bevarelsen af den borgerlige stat.

Med denne agitation foretrækker vi en SD-mindretalsregering frem for en åbenlyst borgerlig regering. Vi foretrækker at SD samarbejder til venstre ved hjælp af det ene eller andet flertal, fremfor det nuværendes samarbejde med »de borgerlige«. Vi foretrækker et flertal af arbejderpartier og en SD-mindretalsregering på det grundlag, frem for folketingets nuværende sammensætning. Og vi foretrækker en koalition af alle de reformistiske partier, fremfor en SD-mindretalsregering, på arbejderflertal.

»Andre flertal«

På følgende punkter kan der, i et samarbejde mellem de fire arbejderpartier, og hovedsagelig de Radikale Venstre og Retsforbundet, skabes flertal for krav som er i arbejderklassens interesse: Stop for udstykning af ejerlejligheder, mere retfærdig beskatning (fjernelse af fradragsregler, inddragelse af spekulationsgevinsten i jord og fast ejendom) forhøjelse af folke- og invalidepensioner med 10% ansættelser i den sociale- og sundhedsskettoren, som kan afbøde nogle af de sidste års nedskæringer, forslag vendt imod integrationen i EF. Specielt for de Radikale gælder det, at de tidligere har været væklende modstandere af Danmarks medlems-

skab af NATO, og sandsynligvis vil kunne presses til at medvirke til nedskæringer på militæret. Specielt for RFB gælder det at de er den klareste repræsentant for den »gammel-liberal« modstand mod statens indblanding i erhvervslivet, og som følge heraf mere energisk modstander end SD, af indgreb i overenskomster, (herunder »indefrysning« af dyrtidsportioner), diverse arbejdsgivertilskud, devalueringer, ØD m.m.

(medlemmerne opfordres hermed til at udfylde denne liste yderligere, med deres viden fra de specielle kampområder, for eks. uddannelsessøgende, m.m.).

Arbejderflertal

Et flertal af arbejderpartier kan hovedsagelig give sig udslag i to regeringsformer:

a) *SD-mindretalsregering.* Dette er slet ikke nogen usandsynlig udvikling inden for de nærmeste år. Men hvis det sker som følge af en styrkelse af SD, og ikke af »venstrefløjen«, vil det ikke være korrekt at agitere for SF og DKP's umiddelbare indtræden i en sådan regering da det så kun vil kunne ske på betingelse af at de opgiver deres støtte til en række af arbejderklassens dagskrav som de støtter idag. I stedet bør vi agitere for, at en samlet »venstrefløj« tilbyder SD en klart afgrænset samarbejdsaftale. Det er ikke for tidligt at overveje hvori en sådan kunne bestå, og begynde propagandaen og agitationen for den. Betingelsen for at SD overhovedet accepterer en sådan, betingelsen for at indsnævre SF/DKP-ledernes muligheder for knæfald og forræderi mod dagskravene, er nemlig at arbejderklassen, presser på for at få den oprettet, og at kravene til den hamres fast.

b) Koalition af reformistiske partier

Den mest reformvenlige borgerlige regering vil være en koalition af de reformistiske arbejderpartier, hvor partierne længst til venstre er blevet styrket på løfter om at indfri nogle af arbejderklassens vigtigste dagskrav (og den vel at mærke ikke dannes i en revolutionær situation, hvor dagskravene overskrider rammerne for kapitalismen). Udviklingen går ikke for nuværende i den retning, men i retning af et styrket SD. Men for at *drive* udviklingen i den retning, og da et regeringssamarbejde mellem SD og »venstrefløjen« under alle omstændigheder i hvert fald vil blive sat *til diskussion* i tilfælde af et arbejderflertal, så skelner vi generelt ikke mellem krav som forbindes med en SD-mindretalsregering og en koalitionsregering. Et *arbejderflertal* forbinder vi altså i vores agitation med de samme krav som til »andre flertal« i det nuværende folketing, *samt* med krav som de følgende:

Bolig: huslejestop, ophævelse af loven om »omkostningsbestemt leje« forbud mod »betingede slutledere«. Langt større boligbyggeri, med sta-

ten som bygherre. Statsfinansiering af det almennyttige byggeri til fast lav rente, skærpede regler for brandsikring og hårde bødestraffe og fængsel til de husejere der forbyrder sig.

Overenskomster: Nej til ethvert indgreb i overenskomsterne til kapitalens fordel, ophævelse af sådanne gældende indgreb. Fuld dyrtidsregulering, som udbetales umiddelbart efter pristigningerne. Standsning af alle indbetalinger til ATP-fonden, de indestående midlers anvendelse til sociale formål. Fjernelse af forligsmændens ret til at udsætte strejker.

Socialpolitik: Normeringerne på hospitaler, plejehjem, forsorg, daginstitutioner føres tilbage til før nedskæringerne begyndte. Gratis hjemmehjælp. Ens og kraftig forhøjelse af alle pensioner. Fuld dyrtidsregulering af sociale ydelser. Bistand efter »skøn« erstattes af faste ensartede ydelser over hele landet.

Skattepolitik: De rige må bære en langt større del af skattebyrden: Skattefri bundgrænse på mindst 40.000 kr. og afskaffelse af alle fradragsregler. Kraftigere progression i både stats- og kommuneskat. Beskatning af samtlige 40.000 aktieselskaber, og mindst tredobling af selskabsskatten. Registrering af alle værdipapirer, og inddragelse af de »sorte« milliarder. Højere formueskat. Inddragelse af spekulationsgevinster i jord og fast ejendom. Skat på luksus og reklame. Ophævelse af moms.

Nedskæringer på stats- og kommunes papirnumseri, på politi, militær, hjemmeværn, nedskæringer af højtstående embedsmænds, officers, akademikers og folkevalgte lønninger og »ben«.

Handel: Fjernelse af underskuddet på betalingsbalancen, gennem begrænsning af energiimporten, udviklingen af alternativ energi (men nej til A-kraft!) Begrænsning af bilimporten, og øget trafiksikkerhed gennem hyppigere syn og skærpede sikkerhedsbestemmelser.

Beskæftigelse: Det øgede boligbyggeri vil betyde flere arbejdspladser. Herudover forkortelse af arbejdstiden (35 timer med fuld lønkompenstation) og igangsættelse af arbejder, der også kommer den arbejdende befolkning til gode (uddannelsesinstitutioner, hospitaler, plejehjem, offentlig transport m.m.).

Demokratiske rettigheder: Ophævelse af »blokadedecretulæret« til landets politimestre, væk med stramningen af retsplejeloven, samme rettigheder for udlændinge og danskere.

Efter disse retningslinjer vil vi udvikle vores krav til den siddende regering og til et arbejderflertal på følgende punkter: Kvindepolitik, familiepolitik, uddannelse, miljø, kultur, idræt (og medlemmerne opfordres til at gøre det under diskussionerne af dette afsnit, og de pågældende punkter under »taktikken«).

V.

Enhedsfrontsregering

Vi udelukker ikke på forhånd muligheden af, at give helhjertet støtte til/indtræde i en regering, dannet for proletariatets diktatur. Hvis de borgerligt liberale og de reformistiske partier virkelig deltager i en slagkraftig enheds- og folkefront imod klassefjenden og hans internationale allierede, så vil et stærkt kommunistisk parti også være parat til at dele ansvaret med dem.

Men der vil vel at mærke være tale om en principielt anden type regering, end en hvilken som helst reformistisk arbejderregering. På baggrund af arbejderbevægelsens erfaringer, og især på baggrund af retningslinjer fra Kominterns 7. verdenskongres, kan vi slå fast at det vil være en regering som er opstået som resultat af enhedsfronten, en regering som på ingen måde indskrænker det kommunistiske partis og arbejderklassens masseorganisationers virksomhed, en regering som tager afgørende forholdsregler imod finanskapitalisterne, fascisterne og de reaktionære.

Mens den ene eller anden reformistiske arbejderregering altid vil være et redskab for klasse-samarbejdet, så vil enhedsfrontsregeringen være et organ for samarbejdet mellem arbejderklassens revolutionære fortrop, og andre antifascistiske, borgerligt demokratiske partier. Derfor forlanger vi af enhedsfrontsregeringen en helt anden politik. Den skal virkeliggøre bestemte til situationen svarende revolutionære grundkrav (»overgangskrav«, se nedenfor).

Følgende forudsætninger skal være opfyldt før dannelsen af en sådan regering er en politisk nødvendig opgave:

1) Det borgerlige statsapparat skal allerede være tilstrækkelig desorganiseret og lammet, så at borgerskabet ikke er i stand til at forhindre dannelsen af en sådan regering.

2) De virkelig brede masser af den arbejdende befolkning må optræde stormende imod fascisme og reaktion, men er endnu ikke parat til at rejse sig til opstand under det kommunistiske partis ledelse, for indførelsen af proletariatets diktatur.

3) En betydelig del - om ikke flertallet - af medlemmerne i de reformistiske og antifascistiske partier må kræve hensynsløse forholdsregler mod fascisme og reaktion og optræde åbent imod de reaktionære dele af deres egne partier.

Er disse forudsætninger til stede, så vil kommunisterne heller ikke tøve med at give en helhjertet støtte til at indtræde i en sådan regering, for da vil den både kunne forhindre en fascistisk magtovertagelse/imperialistisk besættelse, og føre til afgørende slag imod finanskapitalisterne og reaktionen og således blive formen for massernes overgang til den socialistiske revolution.

Herved har vi også taget afstand, både fra reformisternes »betingelser« for at indtræde i regeringer, og fra deres teori om at der kan eksistere et »demokratisk mellemstadium« imellem borgerligt demokrati og proletariets diktatur. Især de moderne revisionister er fortalere for, at deres »anti-monopolistiske demokrati« er et sådant »demokratisk mellemstadium« der vil udgøre en langsom glidende overgang til socialismen. Enhedsfrontsregeringen, eller andre tænkelige »overgangsformer« er for kommunisterne imidlertid »kun« overgangen til den socialistiske revolution, den form i hvilken vi leder masserne frem til oprettelsen af proletariets diktatur. Heller ikke nogen enhedsfrontsregering vil kunne opbygge socialismen. Tværtimod vil etableringen af en virkelig enhedsfrontsregering betyde en voldsom skærpes af klassekampen, og meget hurtigt sætte afgørelsen af følgende spørgsmål på dagsordenen: »Fremad mod proletariets diktatur, eller tilbage til borgerskabets«.

Enhedsfrontsregering i Danmark?

Det ændrer dog ikke, at især de moderne revisionister i DKP (men også SF) har krav på programmet, som også KAm-I rejser, og som netop bør forbindes med en enhedsfrontsregering, som den ovenfor er beskrevet. Det er krav som: Ikke en øre til militæret. Forskellige nationaliseringskrav (af pengevesen, levnedsmiddelproduktion, transport, energi, kommunikation) - vel at mærke nationaliseringer som virkelig sigter på at dæmme op for kapitalisternes økonomiske sabotage. Nationalisering af udenlandske monopoler (som for eks. oleselskaber). Regeringens kontrol med produktionen.

Sådanne krav har SF og DKP på programmet. Men selv ikke de er tilstrækkelige til at udgøre enhedsfrontsregeringens program. Hertil kræves yderligere: opløsning af politiet, bevæbning af arbejderklassen, og begyndende organisering af arbejdernes kontrol med produktion, samfundet osv., ophævelse af alle bindinger mellem fagbevægelsen og den borgerlige stat.

Men selv om SF og DKP har nogle af ovenstående krav på programmet, og selv om SD siden sidste kongres lige akkurat antyder i en fjern fremtid at ville medvirke til noget sådant (med betingelsen om »samfundsovertagelse af produktionsmidlerne«) så er der intet i disse partiers

udvikling der peger i retning af at de også i handling vil støtte gennemførelsen af sådanne krav. Tværtimod. De undlader at agitere for deres egne programpunkter, så snart det går på tværs af borgerskabets interesser. Og hele deres praksis, og grundtanken i SF's og DKP's programmer, går ud på, at sådanne krav kan og skal »gennemføres« mens den borgerlige stat endnu er intakt, ja lige frem gennem en udbygning af denne statsmagt. De reformistiske ledere i SF og DKP ønsker at »gennemføre« disse krav bureaukratisk og ikke revolutionært demokratisk. Dermed bliver de et redskab for den selv samme monopolkapital som de siger at bekæmpe, og bidrager til en udbygning af den statsmonopolistiske kapitalisme.

Vi udtaler os derfor kun om enhedsfrontsregeringen for at give et tilnærmelsesvist billede af de politiske og økonomiske betingelser der skal være for indfrielsen af de med den forbundne krav, for at forhindre højreafvigelse i vores egen kamp for den reformistiske arbejderregering, og for at afgrænse os fra de moderne revisionisters forvanskning af arbejderbevægelsens erfaringer i spørgsmålet om »overgangsformerne«.

Litteratur:

Faktaejeren om arbejderregeringen
Dimitrov om »enhedsfrontsregeringen« i Fascismen er fjenden.
Lenin: Den truende katastrofe. Udv. værker bd. 7.

C. KAMPOMRÅDER

1. Internationalt

a) Kampen mod EF og supermagterne

Danmarks medlemsskab af EF og af NATO er en alvorlig indskrænkning af den nationale uafhængighed.

Gennem udsalg af den nationale uafhængighed til de overstatslige EF-organer, gennem opbygningen af en EF-union, oprettelsen af en EF-hær, osv. søger det danske borgerskab at styrke sin stilling, dels overfor den danske arbejderklasse, dels overfor andre imperialistiske blokke og magter. Yderligere dansk integration i EF er desuden ensbetydende med stærkere binding, dvs. underordning, under EF's ledende magt, Vesttyskland, såvel økonomisk, politisk som militært.

Denne udvikling kan aldrig være i arbejderklassens interesse, og kampen mod EF er derfor en vigtig taktisk opgave. »Folkebevægelsen mod EF« er fortsat den samlende kraft i den danske befolknings modstand, og KAm-I deltager derfor i Folkebevægelsens arbejde.

KAM-1 støtter fuldt og helt Folkebevægelsens parole: »Nej til EF-union - Danmark ud af EF«, som i den nuværende situation kan samle de bredest mulige dele af befolkningen.

Samtidig arbejder vi for - i og udenfor Folkebevægelsen - at fremme forståelsen for, at hovedfjenden i kampen mod EF er det danske borgerskab, og at hovedårsagen til arbejdsløshed, prisstigninger og krise ikke er EF, men selve kapitalismen, og at EF 'blot' er et af kapitalens redskaber til at vælte krisens byrde over på de arbejdende masser.

Videre er det vigtigt at være på vagt mod densen hos SF- og DKP-lederne til at slække eller indstille kampen mod EF-integrationen, ligesom VS' sektoreriske splittelseslinje (at kampen mod EF er ensbetydende med arbejderklassens kamp for socialismen) må tilbagevises. Sidst, men ikke mindst gælder det om at støtte og styrke EF-modstanderne blandt socialdemokratiets medlems- og vælgerbasis.

Kampen mod de to supermagters krigs- og aggressionspolitik betyder for den danske arbejderklasse først og fremmest kamp mod USA-imperialismen og dens militære redskab, NATO. Det er med andre ord også en kamp for national uafhængighed.

Gennem NATO-medlemsskabet er det imperialistiske Danmark direkte medansvarlig for USA-imperialismens krigsforberedelser og aggressionspolitik rundt omkring i verden. Via NATO (bl.a. den »dansk-tyske fælleskommando«) knyttes Danmark desuden yderligere tæt til den vesttyske imperialisme.

I USAs og NATOs krigsforberedelser og kaprustning med Sovjet og Warszawapagten indtager de nordiske lande, herunder Danmark, en vigtig strategisk rolle. I en evt. krig mellem de to imperialistiske blokke, anført af hhv. USA og Sovjet, vil NATO-medlemsskab øge risikoen for Danmarks inddragelse i krigen, f.eks. i form af besættelse fra den ene eller den anden supermagts side.

Af ovenstående grunde er et centralt krav i kampen mod krigsfaren: »DANMARK UD AF NATO«.

Men ikke kun militært er Danmark et halehæng til USA-imperialismen. Gennem medlemsskab af talrige internationale organisationer, hvor USA spiller den dominerende rolle, styrkes den økonomiske og politiske afhængighed af denne supermagt yderligere. Der er tale om bl.a. 'Det Internationale Energiagentur' (»Olieklubben«), Den Internationale Valutafond, Verdensbanken, m.fl. Den danske regering må uophørligt stilles overfor krav om at bryde disse bindinger i konkrete spørgsmål (se nærmere nedenfor - afsn. »De 'alliancefri lande's bevægelse«).

Kampen mod supermagterne føres mest effektivt ved, at folket i hvert enkelt land retter hovedstødet mod den af de to supermagter, der har den dominerende indflydelse i det pågældende land. Det danske folks hovedfjende er USA- (og EF-)imperialismen. Men samtidig er det en vigtig og nødvendig opgave for kommunisterne at bekæmpe og afsløre den sovjetiske supermagt og dens hensigter, og i det hele taget gennemhulle det tykke slør af demagogi og »fred og afspænding«, som social-imperialismen dækker sin oprustning og sin supermagtspolitik bag.

b) Venskabsarbejdet med de socialistiske lande

Et led i kampen for freden er oplysnings- og venskabsarbejdet med de socialistiske lande. Disses konsolidering og fredelige udenrigspolitik er et af de vigtigste værn imod imperialismens social-imperialismens krigsforberedelser.

Afpasset efter situationen lokalt arbejder KAM-1 i de eksisterende venskabsorganisationer, dvs. Venskabsforbundet Danmark-Kina, Venskabsforeningen Danmark-Albanien, Dansk Vietnamsisk Forening og venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea.

Venskabsarbejde med de socialistiske lande indebærer ikke et kritikløst og blindt forsvar for alle sider af disse landes inden- og udenrigspolitik. De borgerlige hetz mod og bagvaskelser af de lande, hvor socialismen er under opbygning, skal selvsagt afsløres og tilbagevises, men det gøres netop bedst ved ikke at fremstille alt som 'rosenrødt' under proletariats diktatur, men derimod som det, det er: arbejderklassens statsmagt, hvor klassekampen fortsætter, og hvor de borgerlige kræfters indflydelse stadig kan være stor.

Denne holdning til venskabsarbejdet kan bl.a. findes i Venskabsforbundet Danmark-Kina, hvilket må anses for en positiv udvikling. En kritisk holdning til f.eks. teorien om de 'tre verdener' - dvs. til vigtige sider af Kinas aktuelle udenrigspolitik - må være mulig indenfor Venskabsforeningens rammer, ja, den er nødvendig for et effektivt og troværdigt venskabsarbejde.

c) Solidaritetsarbejdet med de nationale befrielsesbevægelser.

Til den danske arbejderklassens hovedreserver i kampen for freden og for socialismen hører de nationale befrielsesbevægelser i de undertrykte nationer. Opbygningen af et kampforbund mellem de arbejdende masser i de imperialistiske lande og de undertrykte nationer er et af kommunisternes vigtigste strategiske mål.

Som led i opnåelsen af dette mål er det en vigtig taktisk opgave at styrke danske arbejderes solidaritet med de undertrykte folk, der står i spidsen for kampen mod imperialismen i dag, dvs først og fremmest de nationale befrielsesbevægelser i det sydlige Afrika og i Mellemøsten. Disse to områder af verden udgør idag brændpunkterne i opgøret mellem de imperialistiske og de anti-imperialistiske kræfter, og det er disse områder, der skal prioriteres højest i solidaritetsarbejdet.

I Mellemøst-konflikten drejer det sig dels om en bred oplysningskampagne om zionismens reaktionære natur og den israelske ekspansionspolitik, samt for det det palæstinensiske folks krav og nationale rettigheder, herunder om PLO's program og mål. Dels drejer det sig om at drage den danske NATO-regering til ansvar for dens støtte til Israels aggressionspolitik. Kræve af den, at den fordømmer denne USA-støttede politik, samt anerkender PLO og dermed det palæstinensiske folks ret til national selvbestemmelse.

Den materielle støtte til det palæstinensiske folks kamp må kanaliseres igennem.... /NB, der vil muligvis blive oprettet en ny palæstina-indsamling til erstatning for de eksisterende inden vores kongres, så dette må stå åbent indtil videre -/.

Den politiske støtte til PLO som paraplyorganisation er ingen hindring for en stillingtagen til den løbende kamp indenfor PLO om linien for befrielseskampen. Her må støtten klart gå til 'afvisningsfronten', med PFLP i spidsen, som afviser en 'ministat' på Vestbredden og i det hele taget alle imperialistisk påtvungne 'løsninger', som sikrer Israels fortsatte eksistens som zionistisk stat. /Muligvis skal også Tripoli-aftalen (anti-Sadat-fronten) ind her, men i skrivende stund tyder en del på, at den er forældet og brudt inden kongressen/.

I de afrikanske folks opgør med de racistiske styre gælder det om at udvikle støtten, såvel politisk som materielt til den væbnede befrielseskamp, som afviser alle imperialistiske kompromis-løsninger: dvs Den Patriotiske Front i Zimbabwe, SWAPO i Namibia, og ANC og PAC i Sydafrika.

Et vigtigt led i solidaritetsarbejdet er at mobilisere til bred støtte omkring krav til regeringen om total boykot - diplomatisk/politisk, økonomisk/militært og kulturelt - af de racistiske regimer, samt om, at regeringen lægger pres på de øvrige NATO- og EF-lande om at gøre det samme.

d) Kampen mod fascismen.

Den kapitalistiske krise har politisk bl.a. givet sig udslag i, at de imperialistiske borgerskaber søger at fremme fascistiseringen af de borgerlige demokratier, samt styrke eller oprette nye

fascist-diktaturer, som f.eks. Chile og Iran. De åbenlyst fascistiske organisationer og partier får uhindret lov at styrke deres positioner (jvf. Vesttyskland, Italien, England m.fl.).

Dele denne udvikling gør det atter til en vigtig taktisk opgave at tage kampen op mod fascismen på internationalt plan. Agitatorisk og propagandistisk gennem afsløringer af fascistiserings-tendenserne og af borgerskabets (højrefløj)s samarbejde med og opmuntring af de åbenlyse fascistiske bevægelser, først og fremmest i vore europæiske nabolande. Videre at tage kampen op i så brede kredse som muligt imod den danske regerings binding til og deltagelse i skærpselsen af international lovgivning, som kan bruges imod politiske modstandere på venstrefløj (jvf. 'terrorist-konventionen'). Der må rejses krav til regeringen om at afstå fra og at hindre en sådan lovgivnings gennemførelse, og i stedet må det kræves, at de reaktionære og krigs-hetzende fascistorganisationer forbydes.

e) Solidaritet med de 'alliancefri lande's bevægelse.

De 'alliancefri lande's bevægelse', som består af ca. 80 undertrykte nationer i Afrika, Asien og Latinamerika, er i de senere år blevet til en politisk kraft i verdensmålestok. De nationale borgerskaber i disse lande slutter sig sammen og kræver på den ene internationale konference efter den anden en ændring af de eksisterende økonomiske magtforhold i verden. Det er en bevægelse, som (omend indenfor verdenskapitalismens rammer) objektivt vender sig imod imperialismens og social-imperialismens udplyndringspolitik i de undertrykte nationer. Det er ikke en konsekvent modstand, for bevægelsen ledes af vaktende nationale borgerskaber, men i hovedsagen er det en progressiv kraft, som idag udgør en vigtig bi-reserve i kampen for freden og socialismen. Der er tale om modsætninger indenfor den 'borgerlige lejr', som kan udnyttes til at isolere og svække de imperialistiske og krigsanstiftende kræfter - dvs især supermagterne.

Det hører derfor til de taktiske opgaver for de revolutionære at støtte de 'alliancefris' bevægelser. Dels gennem agitatorisk og propagandistisk oplysningsarbejde omkring bevægelsens krav og mål. Dels ved at samle maksimal støtte om krav til den danske regering om i alle internationale sammenhænge, i FN, på 'Nord-Syd konferencer' osv. at støtte de 'alliancefrie lande's bevægelse' og dens krav om højere og stabiliséravarepriser. Dette indebærer også, at regeringen må stilles overfor kravet om at fremføre denne linie i EF, i 'olieklubben', samt i de øvrige vestlige økonomiske samarbejdsorganisationer. Danmark er medlem af. Som alternativ til medlemskab af 'olieklubben', må det kræves, at regeringen opretter direkte, to-sidede handelsforhold med olielandene.

f) De udenlandske arbejdere i Danmark.

Borgerskabets anvendelse af udenlandske arbejdere i produktionen hidrører fra 60'ernes højkonjunktur-periode med mangel på (dansk) arbejdskraft. De udenlandske arbejdere er dobbelt undertrykte - ikke blot økonomisk/socialt, men også kulturelt og i form af ikke at være garanteret de samme rettigheder som danske arbejdere.

De udenlandske arbejdere henvises traditionelt til at tage det hårdeste og mest sundhedsfarlige arbejde. Arbejdsgivernes udnyttelse af borgerlige fordomme mod de udenlandske arbejderes kultur og traditioner er med til, sammen med disses ofte ret lave faglige kamp-bevidsthed, yderligere at splitte arbejderklassen. Hertil kommer, at de udenlandske arbejderes usikkerhed og risiko for ikke at få fornyet arbejdstilladelsen og dermed blive udvist af landet gør dem til lettere ofre for overgreb fra myndigheders, boligsektulantes osv. side. Sprog- og uddannelsesproblemer forstærker disse forhold.

For at overvinde splittelsen mellem udenlandske og danske arbejdere, og for at sikre de udenlandske elementære rettigheder, må der samles bredest mulig opbakning om krav som: Samme retssikkerhed for danske og udlændinge. Nej til politisk udvisning. Ophævelse af alle lovbestemmelser, der diskriminerer dansk og udenlandsk arbejdskraft, direkte eller indirekte. Øgede muligheder for sprog- og anden uddannelse.

g) National uafhængighed til Grønland og Færøerne.

En speciel forpligtelse påhviler os i kampen mod den danske imperialismes undertrykkelse af Grønland og Færøerne.

Udplyndringen af de grønlandske naturressourcer, affolkningen af udstederne, den diskriminerende lønpolitik, bestræbelserne på at ødelægge den grønlandske kultur og natur, er udslag af den danske kolonipolitik i Grønland. Hertil kommer de store sociale, kulturelle og økonomiske problemer, de mange grønlændere, specielt unge, udsættes for, når de søger til Danmark efter arbejde og/eller uddannelse, problemer, som yderligere forstærkes af krisen i Danmark.

De politiske kræfter i Grønland består stort set af tre bevægelser. *Atassut*, som repræsenterer højrefløjen, kompradorborgerskabet, som ønsker fortsat nær tilknytning og alliance (Rigsfællesskab) med Danmark. Kompromispartiet *Siumut*, som repræsenterer det nationale borgerskabs interesser, og som stiller sig tilfreds med den såkaldte »Hjemmestyreordning«. Endelig er der den endnu løst organiserede bevægelse *Aussivik*, som ikke vil lade sig nøje med

»Hjemmestyret«, men kræver fuld løsrivelse fra Danmark og fuld national uafhængighed for Grønland. I denne bevægelse, som især har opbakning blandt den grønlandske ungdom, findes der bl.a. erklærede marxister-leninister.

Færøernes nationale selvstændighed undertrykkes ligeledes af det danske borgerskab. Økonomisk bl.a. gennem den danske kontrol med Færøernes import og hele den færøske økonomis afhængighed af den danske finanskapital; politisk især gennem anvendelsen af Færøerne som militært støttepunkt for NATO.

KAM-1 støtter fuldt og helt det grønlandske og det færøske folks kamp for fuld løsrivelse fra Danmark og fuld national uafhængighed, og vi støtter kampen imod enhver diskrimination af specielt de grønlandske arbejdere i Danmark.

2. NATIONALT

a) Folketings-, amts- og kommunalvalg

Parlamentarismen blev skabt i borgerskabets kamp mod feudalismen. Parlamentet blev en del af den borgerlige statsmagt, og som sådan et redskab for kapitalens diktatur.

Arbejderklassens interesse er at afskaffe kapitalismens diktatur, selv i dets mest demokratiske form, og oprette et virkeligt demokrati for de arbejdende masser, dvs. proletarietets diktatur, som er baseret på massernes egne demokratiske organer: sovjetterne.

Ikke desto mindre er kommunisterne for den demokratiske republik som den statsform, der er den bedste for proletariet under kapitalismen, fordi den giver de bedste betingelser for udfoldelse af proletarietets klassekamp. Derfor forsvare kommunister de demokratiske rettigheder, herunder den almindelige stemmeret, mod borgerskabets forsøg på at indskrænke den.

Kommunister går også ind for deltagelse i de borgerlige parlamenter, idet parlamentet kan bruges som en talerstol, til fremlæggelse af forslag til aktionsenhed, til afsløring af borgerskabets og de reformistiske arbejderlederes politik. Derved kan kommunisters deltagelse i parlamentet blive en støtte til udviklingen af massernes aktion, en støtte til udviklingen og opbygningen af enhedsfronten mod kapitalens offensiv og den stadig stigende krigsfare.

Netop fordi masserne har tiltro til parlamentarismen er det tvingende nødvendigt for kommunister at deltage i de borgerlige parlamenter. Kun ved at være indenfor dem, kan vi føre den langvarige og hårdnakkede kamp for at afsløre

og overvinde massernes fordomme om parlamentarismen.

Det faktum at vi endnu ikke er stærke nok til at stille op til valgene, betyder på ingen måde at vi boykotter disse. En boykot vil bryde med de marxistiske-leninistiske principper, da det er en isolationistisk linie.

En boykot kan kun tages i brug i særlige situationer, nemlig hvor det brede, almene, og hurtigt voksende *revolutionære opsving* muliggør en sejrrig boykot.

Vi tager ligeledes afstand fra den »maskerede« boykotlinje, som består i at »stemme blankt«, i ødelæggelse af stemmesedler osv. Det er ligeledes en anarkistisk opgivelse af de muligheder som parlamentarismen giver arbejderklassen for at påvirke styrkeforholdene mellem de politiske kræfter, udnytte modsætninger inden for borgerskabet.

I de tilfælde hvor vi ikke selv stiller op, opfordrer vi ved folketings-, amts- og kommunalvalg, til at stemme på et af de opstillede arbejderpartier, ud fra følgende kriterier:

- 1) Hvilket parti har det valgprogram, der bedst svarer til arbejderklassens politiske og økonomiske dagskrav.
- 2) Hvordan fremmer vi bedst mulighederne for etablering og udnyttelse af et arbejderflertal.

Ud fra disse principper fastslår forbundet i den aktuelle situation, hvilket parti vi vil opfordre til at stemme på. CK skal endvidere udarbejde et valgprogram, som må indeholde agitation om følgende spørgsmål:

- 1) Valgets hovedspørgsmål
- 2) Arbejderklassens mest brændende dagsaktuelle krav.
- 3) Kampen for arbejderflertallet
- 4) Arbejderklassens hovedfjende i valget, og dens forbundsfæller.
- 5) Massekampenes betydning for at opnå indrømmelser fra regeringen.
- 6) En opfordring til at stemme på et bestemt parti, med en begrundelse herfor, ud fra de før omtalte principper.

Endvidere må vi forklare i vor valg-propaganda om det aktuelle valgs økonomiske og politiske baggrund, om borgerskabets taktik til at bedrage masserne, om samtlige opstillede partiers klassekarakter, om kapitalismens krise og parlamentarismen som et redskab for kapitalens diktatur, om nødvendigheden af et revolutionært kommunistisk parti og proletariatets diktatur.

b) fagligt ungdomsarbejde

Den krise, kapitalismen befinder sig i, ønsker arbejdskøberne og deres lakajer at arbejderne skal betale gennem reallønsnedgang osv. Også

arbejderungdommen mærker kapitalens offensiv. Lønnen udhules, EFG-lærlingenes basisårsløn er væk og mange ungarbejdere underbetales. Dertil kommer at ungdomsarbejdsløsheden er stor. Når unge forlader skolen kan de ikke videreuddanne sig, dels p.g.a. adgangsbegrænsninger til de højere uddannelser, dels er det svært at finde en læreplads hvis man ønsker en faglig uddannelse, og vil man have arbejde som ufaglært er det også svært, da folk uden erfaring med praktisk arbejde stilles bagest i køen af arbejdsløse.

Arbejderungdommen er gået til kamp mod disse overgreb. Der har været afholdt demonstrationer og der er lavet protestudtalelser, og på såvel arbejdspladser som på tekniske skoler har der været aktioner. KAM-1 støtter denne kamp, da det er vigtigt at få aktiviseret arbejderungdommen - på langt sigt kan det medvirke til at der komme en kamplinie i fagforeningerne.

Kampen mod ungdomsarbejdsløsheden.

Mange unge arbejdsløse er ikke sikret understøttelse, idet de ikke er fagligt organiseret. Sammen med de, der på grund af lang tids arbejdsløshed har mistet retten til understøttelse udgør de en gruppe, som arbejdskøberne vil kunne ansætte til mindstelønnen eller i særligt grelle tilfælde endda under mindstelønnen med udhuling af overenskomsterne til følge.

Måden ungdomsarbejdsløsheden bekæmpes på er ikke ved at der ydes statslige tilskud til de arbejdskøbere der ansætter unge arbejdsløse. Dels får arbejdskøberne i forvejen mange former for tilskud, dels vender vi os imod at man spiller unge arbejdsløse ud mod deres ældre kammerater. I stedet skal alle arbejdsløse kæmpe for gennemførelse af ting, der kan afhjælpe arbejdsløsheden og forbedre de arbejdsløses leveforhold.

Uddannelsen

Den øgede industrialisering i perioden efter 2. verdenskrig ændrede kapitalens krav til den faglige uddannelse. Især var det de store mestre der var utilfredse med mesterlæren idet denne uddannelse kun giver lærlingene kendskab til et begrænset fagligt område. De ønskede i stedet en mere alsidig uddannelse, som kunne udgøre en mere fleksibel arbejdskraft der kunne flyttes rundt i produktionen alt efter hvor der behøvedes arbejdskraft. Derfor opstod de erhvervsfaglige grunduddannelser, EFG, som en forsøgsuddannelse, og som man mente på langt sigt skulle afløse mesterlæren. Fagbevægelsen og lærlingebevægelsen støttede fra starten denne nye uddannelse, idet de unge får en bedre faglig uddannelse.

De små næringsdrivende går dog stadig ind for mesterlæren da deres virksomheder ofte er afhængige af at de kan have en lærling som billig

arbejdskraft i 4 år, hvorefter han kan fyres og en ny lærling antages. De støttes af de borgerlige partier, der har deres basis i småborgerskabet, og derfor forringes EFG bl.a. ved at man har fjernet godtgørelsen på basisåret gennem folkestingsbeslutning.

Vi mener at mesterlæren er håbløst forældet. Men så længe mesterlæren endnu ikke er afskaffet, og mange unge af økonomiske årsager går ind i den, må vi også kæmpe for en forbedring af mesterlæren. Som endelig løsning mener vi at mesterlæren skal erstattes af EFG. Denne uddannelse har flere fordele: Den faglige uddannelse er bedre, man har mulighed for at have flere lærepladser i uddannelsesperioden, man er ikke så afhængig af en enkelt mester som mesterlærlingen er og endelig er der gode muligheder for at arbejde fagpolitisk blandt lærlingene på de tekniske skoler.

Løn

Lærlingene er billig arbejdskraft, og dermed er de med til at trykke svendenes lønninger. Mange må give afkald på overhovedet at få en faglig uddannelse, da de ikke har råd til det. Af disse og andre grunde rejser vi kravet: *Fagets mindsteløn til lærlinge:* Gennemføres dette betyder det at lærlingene kommer ind under overenskomsten, og lønnen vil derefter stige i takt med svendenes. Samtidig må vi arbejde for at lærlinge får samme tillæg for smudsarbejde, overarbejde osv som svendene, at lærlinge og svende lokalt får samme lønstigninger og at alle får samme dyrtidsportioner uanset alder.

Lærlinge- og ungarbejderklubberne.

Forudsætningen for at lærlingene med vægt kan fremføre kravene er at de har slagkraftige organisationer. Derfor vender vi os med Metals og andre fagforbunds forsøg på at passivisere disse fags lærlingeorganisationer, bl.a. ved at de udsulter dem økonomisk eller de afsætter aktive bestyrelsesfolk og erstatter dem med socialdemokrater.

Selve klubarbejdet skal også demokratiseres bl.a. ved at medlemsmøder bliver højeste myndighed mellem generalforsamlingerne - dette vil hindre at beslutninger kan træffes hen over hovedet på lærlingene. En anden mulighed for at få en bredere debat i organisationerne er ved udgivelse af medlemsblade.

Faglig ungdom og lærlingenes og ungarbejdernes landsorganisation.

Hvis arbejderungdommen skal have hedre lønuddannelsesforhold og arbejdsforhold er det ikke nok at arrangere demonstrationer og vedtage udtalelser henvendt til folketinget og regeringen.

Kampen må også føres ind på arbejdspladsproblem, for ifølge lærlingeloven er det for-

problem, for i følge lærlingeloven er det forbudt lærlinge at aktionere. Derfor er det vigtigt at arbejde for at *lærlingeloven afskaffes*.

Ligeså vigtigt er det imidlertid at svendene og fagforeningerne støtter lærlingenes krav, da der sættes magt bag disse krav når svendene aktionerer for dem. For at sikre svendenes støtte er det vigtigt at opstille krav der sigter mod at få en aktionsenhed op at stå på de enkelte arbejdspladser, f.eks. ved at rejse fælles lønkrav.

Socialdemokratiet har i protest mod den politik Faglig Ungdom og LLO fører startet sit eget tværfaglige ungdomsarbejde. Vi tager afstand fra dette splittelsesforsøg der kun kan være i arbejdsarbejdernes interesser. Dette udemokratiske ungdomsarbejde opfordrer vi alle til at vende ryggen, idet der ingen muligheder er for at udføre et stykke aktivt arbejde for at forbedre arbejderungdommens kår i disse organisationer. I kongresperioder bør der udarbejdes en linje for lærlingenes organisering de steder hvor der ingen FU-afdeling er, og hvor fagforbundene forbyder dem at deltage i FU.

Det er der derimod i Faglig Ungdom og LLO, og det er da også her vi finder den aktive del af arbejderungdommen. Vi støtter LLO som i sin levetid gang på gang er gået til kamp for arbejderungdommens interesser. Og de ting i LLO's politik som vi ikke støtter vil vi arbejde for at få ændret inden for organisationens rammer. Vi er uenige i LLO's krav om 'en løn til at leve af', hvor vi rejser kravet 'fagets mindsteløn til lærlinge og voksenløn til ungarbejdere'.

Desværre må vi erkende at DKU med sin ledelse af LLO forråder arbejderungdommens interesser, ved at stå for en reformistisk linje der bøjer af for LOs og Socialdemokratiets angreb, ved at gøre henvendelser til folketing og regering om forbedringer af arbejderungdommens vilkår, til mål i sig selv, og derfor bremser arbejderungdommens kamp. DKUerne i LLOs top anvender også udemokratiske metoder for at bremse oppositionen i LLO:

Derfor betragter vi det som vores opgave at forene den opposition til DKUernes klasse-samarbejdslinje, som allerede eksisterer. En opposition som kan lægge et pres på DKU-ledelsen for at få dem til at tage nogle rigtige initiativer, og som kan afsløre deres linje når de forråder kampen. På længere sigt må vi derigennem vinde arbejderungdommen for den revolutionære kamp og derved gøre LLO til en kamporganisation.

NB: (Som nævnt i forordet skulle dette afsnit, IV, C.2 om de nationale kampområder, gerne udfyldes med linjen på en række andre områder end valgtaktik og fagligt ungdomsarbejde. KU påtager sig som sagt at sørge for forslag til fagligt og boligafsnit).

**Disposition for forslag til
KAm-I's program.**

I: TEORETISK GRUNDLAG OG PRINCIP-
PER

II: SOCIALISTISK PROGRAM

III: KLASSEKRÆFTERNE

- A: Internationalt
- B: Nationalt

IV: TAKTIKKEN

- A: Klasse mod Klasse-Enhedsfrontens
og folkefrontens politik.
- B: Regeringsspørgsmålet
- C: Kampområder
 - 1) Internationalt
 - 2) Nationalt

V: KAm-I's NÆRMESTE OPGAVER I
KAMPEN FOR DET KOMMUNISTISKE
PARTI:

TØST PA 540/162

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk